

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

1978

Ч. 19

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ!

День-у-день долинають до нас вістки з поневоленої України про жахливе положення українського народу під російською окупацією:

- Жорстоке потоптування елементарних прав людини та громадянських свобод, тисячі невинних жертв, які зникають у концтаборах і в катівнях, нелюдські умови поводження й утримування на місцях позбавлення волі, небачена в історії людства диктатура, каральні органи застосовують практично всі можливі форми терору щодо інакодумців, їхніх родин та близьких. Над людиною панує насильство, дволикість, грубий обман. Згинули мільйони людей. КПСС таємно найширшим фронтом проводить підготовку до нової світової війни...
- Жорстокі переслідування, викорінення будь-якого політичного інакшесудумання, багаточисельні обшуки, арешти, виключення з праці, застрашування і звичайний шантаж...
- Система - найбільш жорстока і нелюдська в світі. Цій кошмарній неволі не видно кінця. Законність і правопорядок потоптані, людські права порушені найбільш нелюдяним способом...
- Задихаємося в атмосфері безправ'я і злобного переслідування...

Подібних стверджень можна би навести багато. Вони дають яскравий образ сучасного стану українського і всіх інших народів поневолених у жорстокій московській неволі, у варварській тюрмі народів і людини - ССРСР.

Але - це тільки одна сторінка московської медалі. Друга її сторінка показує завзяту і рішучу боротьбу на життя і смерть поневолених народів, репрезентованих їхніми найкращими представниками, проти московського гнобителя-ката, за остаточний розвал проклятої тюрми народів і людей.

- Ціль українських націоналістів - не демократизувати чи якимбудь способом удосконалювати форми російського політичного життя. Наша ціль - вихід зі складу ССРСР і побудова української держави, - пишуть українські політичні в'язні.
- Діяльність Українського Національного Фронту спрямована виключно на відділення України.
- Нас судять за те, що ми бажаємо виходу України зі складу ССРСР.
- Заявляємо, що вважаємо нижче людської гідності бути громадянином найбільшого, наймогутнішого і найбільш досконалого концтабору

Тільки для внутрішнього вжитку!

в світі...

- Єдиний рятуюнок для України - це відділення!

Такі, сповнені одчайдушної рішучості, відважні голоси лунають сьогодні щораз могутніше у московсько-большевицькій тюрмі народів, для якої новоспечений "президент" Брежнєв підсунув новий грандіозний обман - конституцію, що її метою - за його ж словами - є віддзеркалити "природне тісне взаємонаближення національностей", тобто повну денационалізацію і русифікацію.

Та, незважаючи на посилення репресій в імперії та бундючне розбязкування зброєю назовні, Москва знаходиться тепер в стані внутрішнього неспокою, непевності і страху. Її людино- й народо-вбивчі плани стосовно вільного світу і людства - розкриті. Рівнобіжно до наростання й умасовлювання національно-визвольного руху всередині російської імперії, посилюються готування світових потуг до неминучої конфронтації з загарбницькою Москвою. Ці два рівнобіжні процеси мають закономірно довести до повного розвалу останньої потворної катівні людей і народів.

Організація Українських Націоналістів бореться на Рідних Землях і змагається закордоном, гуртуючи українських патріотів, розкинутих по всіх континентах світу, з метою якнайкращої і найбільш всесторонньої активної допомоги українському народові.

В Україні ОУН організує ідейно й політично власні сили народу, їх розбудовує і поширює визвольну концепцію спільного фронту уярмлених націй, як єдино реального шляху визволення, бо спертого на власні сили органічно заінтересованих у спільній боротьбі народів.

Закордоном ОУН постійно організує українські й не-українські - прихильні Україні сили у всьому світі, щоб поширити й скріпити проти-большевицький і протиросійський фронт для допомоги українському народові у визвольній боротьбі.

Потрібні фінанси на ведення такої політики й дії складає кожного року патріотична жертвна українська громада в усьому світі в часі традиційної збірки на ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД. Віримо, що не інакше, а напевно й ще краще буде і в цьому році, в якому вся українська національна спільнота відзначає різними способами і виявами 60-річчя Української Національної Революції та 35-річчя славетної Української Повстанської Армії і 60-річчя проголошення самостійної Української Держави.

ДРУЗІ НАЦІОНАЛІСТИ!

Закликаємо Вас до якнайкращого переведення збіркової акції на Визвольний Фонд серед усіх наших друзів, симпатиків і широкої української громади.

Нехай героїчна боротьба в Україні наснажує нас всіх новим вогнем любови до рідного народу і гнівом до ворогів-москалів та завзяттям - продовжувати нашу боротьбу і змагання до повної перемоги - до відновлення Української Самостійної Соборної Держави!

Слава Україні!

1977/78

П Р О В І Д
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Провід Організації Українських Націоналістів з великим смутком повідомляє членство ОУН і українське громадянство, що в неділю 30-го жовтня 1977 року у Мюнхені, після важкої недуги, прийнявши Найсвятіші Тайни, помер видатний член української нації, провідний діяч Українського Визвольного Руху, заслужений член Української Військової Організації /УВО/, учасник основуючого Першого Конгресу Українських Націоналістів, член Проводів ОУН, один з найвизначніших націоналістів-революціонерів та ідеологів, довголітній політичний в'язень під час польсько-та німецької окупацій, голова Проводу Закордонних Частин ОУН в 1959-1968 роках,

сл.п. СТЕПАН ЛЕНКАВСЬКИЙ

Покійний народився 6 липня 1904 року в селі Угорники, Станиславівський повіт, Західна Україна, у священничій родині о. Володимира та Марії з Антульських.

Все свої життя Він посвятив ідеї визволення України.

Бувши учнем української гімназії у Станиславові, сл.п. С. Ленкавський став активним членом конспіративної "Організації вищих клас української гімназії" /ОВКУГ/. Переїхавши до Львова, де студіював філософію на Львівському університеті, Покійний вступив у члени нелегального "Союзу Української Націоналістичної Молоді" /СУНМ/, яка була центральною надбудовою націоналістичних гуртків і груп Західної України. Як співробітник націоналістичних періодичних видань для молоді - "Метеор", "Смолоскипи" та "Юнак" - розпрацьовував питання націоналістичної ідеології і ідеалістичного світогляду на базі культу героїзму, та розробляв концепцію перманентної революції.

Сл.п. С. Ленкавський був учасником Першого Конгресу Українських Націоналістів /28 січня - 3 лютого 1929 року/ у Відні як представник СУНМ і в ідеологічній комісії мав доповідь на тему "Суверенна Україна та національна революція". На цьому Конгресі Покійний обґрунтовував філософічно-ідеалістичні основи українського націоналізму, які вирости з ідеалістичного світогляду українського народу й теоретично зформульовані в творах М. Міхновського й Д. Донцова.

В Організації Українських Націоналістів, що постала у висліді Першого Конгресу, Покійний, почавши від лютого 1929 року, займав пост ідеологічного референта Крайової Екзекутиви, став співробітником першого органу націоналістичної думки "Український Голос" і "Бюлетеня Крайової Екзекутиви ОУН на ЗУЗ". Покійний був автором "Декалогу" українського націоналіста, який формував характери найкращих революціонерів України. Він учасник спільної Конференції УВО і ОУН в травні 1930 року у Львові.

Арештований 2 листопада 1931 року в Кракові, сл.п. С. Ленкавський був засуджений польським окупаційним судом у Львові на т.зв. "процесі конгресівців" на початку вересня 1932 року на 4 роки тюрми.

У підготовці плянів Проголошення відновлення Української Державности напередодні другої Світової війни, сл.п. С. Ленкавський відповідав, як член Проводу ОУН, за ділянку пропаганди. В 1941 році Він був співавтором "Ідеологічних Тез ОУН". Після проголошення Акту відновлення Української Державности 30 червня 1941 року, гестапо при кінці липня заарештувало сл.п. С. Ленкавського й запроторило до концтабору в Авш-

віці. Там Покійний перебув до 18-го грудня 1944 року.

Після закінчення другої Світової війни Покійний, виконуючи різні важливі організаційні функції, активно й з великою жертвенністю включився у розбудову закордонних частин ОУН під кутом потреб революційної боротьби в Україні.

По смерті з рук підступного большевицького агента сл.п. Провідника ОУН Степана Бандери в 1959 році, сл.п. С. Ленкавський виконував обов'язки голови Проводу ЗЧ ОУН і, вибраний 6-ою Конференцією ЗЧ ОУН в 1963 році на той пост, був головою Проводу ЗЧ ОУН до 1968 року.

Крім відповідальної функції в Проводі ОУН, сл.п. С. Ленкавський присвятив багато часу й праці над виданням збірника "Євген Коновалець та його доба", до якого написав спогад "Націоналістичний рух на ЗУЗ та Перший Конгрес". Покійний входив у склад Контрольної Комісії Фондації ім. Євгена Коновальця.

На протязі свого трудолюбивого життя сл.п. С. Ленкавський не тільки написав багато цінних ідеологічних, політичних і наукових статей, але також спричинився до випуску, як співавтор і редактор, багатьох високовартісних українських видань, як напр. "Історії України" Н. Полонської-Василенко та "Нарису історії ОУН". Своєю ерудицією й жертвенною працею Покійний збагатив помітно культурну скарбницю української нації.

Своїми цінними порадами, статтями та ідейними напрямними сл.п. С. Ленкавський збагачував українську політичну думку та підносив ідейний рівень націоналістичної преси, а також на протязі деякого часу був головним редактором "Шляху Перемоги".

Покійний був незаступимим знавцем у багатьох ділянках організаційного життя, включно з видавничо-друкарською ділянкою. Від самого початку заснування друкарні "Ціцero" він був постійним головою її Надзірної Ради.

Сл.п. Степан Ленкавський був обдарований глибоким природним розумом і через послідовну студійну працю став людиною великого інтелектуального формату. Як був безкомпромісовий і твердий у боротьбі з ворогами України, так Покійний до своїх земляків ставився з теплою сердечністю і широкою добротою. Він постійно змагав до здорової консолідації українських самостійницьких політичних сил для добра визволення українського народу. Як неустрашимий революціонер, націоналістичний ідеолог і політичний діяч, Покійний співформував організаційне і політичне обличчя ОУН. Він не тільки був одним з основників ОУН, але і виховував революціонерів та по-дружньому з ними ділив спільну важку долю берця і політв'язня.

Українська нація втратила вірного сина, а Організація Українських Націоналістів свого визначного члена, одного з найвизначніших провідників Українського Націоналістичного Руху.

Заупокійну Службу Божу відправив Преосвященніший Владика Кир Платон Корниляк у катедральному храмі в Мюнхені в п'ятницю 4 листопада.

Похорон відбувся у Мюнхені того самого дня на українській частині Вальдфрідофу.

Нехай чужа земля буде Йому легкою, а пам'ять про Нього вічною!

П Р О В І Д
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Провід Організації Українських Націоналістів /ОУН/ повідомляє з великим сумом і болем український націоналістичний актив і громадськість в Україні й на чужині, що 30 серпня 1977 року, несподівано на пості в Лондоні помер на 57-ому році життя один із найвизначніших націоналістів-революціонерів наших днів

сл.п. ГРИГОРІЙ ДРАБАТ

Заступник Голови Проводу Організації Українських Націоналістів /революціонерів/, Головний Редактор націоналістичного журналу "Визвольний Шлях". Покійний народився у селянській патріотичній родині 17 березня 1921 р. у Західній Україні.

Уже у своїх молодечих роках включається у підпільну революційно-визвольну боротьбу ОУН, зокрема під час другої Світової війни на проти-німецькому й протиросійському фронтах. Своєю небуденною інтелігенцією, працьовитістю, ідейністю й жертовністю звертає на себе увагу організаційних зверхників, які доручають молодому активістові складні й ризиковні завдання, з яких він вив'язується зразково. Він належить до покоління борців сорокових років, які несли важкий тягар двофронтової війни. Працюючи на відтинку вишколів та пропаганди в ОУН на Рідних Землях, а згодом як старшина УПА, співформує ідейно-політично кадри УПА і революційного підпілля.

Опинившись з доручення Крайового Проводу ОУН і УПА на чужині, Покійний організує мережу ОУН і стає Тереновим Провідником ОУН, виявивши небуденний талант організатора й глибокого, вдумливого автора-аналітика. Він стає членом Проводу Закордонних Частин ОУН за часів сл.п. Степана Бандери, згодом членом Проводу ОУН, довголітнім Заступником Голови Проводу, Керівником Секретаріату. Покійний виконує різні провідні функції в ОУН - у тому керманича референтури кадрів, культурної політики, ідеології, політики й стратегії, редактора "Бюлетеня" - офіційного органу Проводу для кадрів ОУН. Він був автором оригінальних ідеологічних, програмових, політичних статей, зокрема важливими були його праці на організаційно-кадрові теми. Він глибоко розумів значення й вагу кадрів у революційній боротьбі. Покійний був безкомпромісово-принциповим революціонером у боротьбі за визволення нації, а водночас захисником всеукраїнського фронту патріотів-самостійників-соборників у боротьбі за розвал російської тюрми народів і відновлення Української Самостійної Соборної Держави. У своїй діяльності він особливо наголошував на значення спільної визвольної боротьби поневолених націй, об'єднаних в АБН.

Покійний був визначним громадським діячем, співтворцем Союзу Українців у Великій Британії, довголітнім членом Керівних і Контрольних Органів СУБ-у, основоположником і членом Дирекції УВС і УІС, провідним членом інших громадських організацій.

Це його твір - "Визвольний Шлях" - найноважніший український націоналістичний суспільно-політичний і літературно-науковий журнал, якому Він присвятив тридцять років свого жертовного, трудолюбивого благородного життя. Він поставив його на сьогоднішній високий рівень.

Революційна ОУН втратила непересічну людину, великого ідеаліста, кристалево чесного націоналіста, прямолінійного, скромного, що не любив розголосу, борця, повного самопосвяти аж до самопожертви, а при тому високої якості інтелектуального творчого працівника. Кличем

Його життя було: без етичного ідеалізму немає світоглядowego націоналізму. Він був його живим втіленням. Його увага завжди була зосереджена на боротьбі української нації на Рідних Землях, підтримку якої ставив Він в ієрархії завдань кадрів ОУН на чужині на першому місці.

Не тільки революційна ОУН, але вся українська спільнота втратила в особі сл.п. Григорія Драбата одного з найкращих патріотів, заступити якого буде незвичайно трудно.

Провід ОУН висловлює горем прибитій Дружині Покійного й усій Його Родині в Україні й на чужині своє найглибше співчуття.

Похорон відбувся в Лондоні в п'ятницю 9 вересня 1977.

Нехай чужа земля буде Йому легкою!

П Р О В І Д
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

З глибоким смутком і невимовним болем повідомляємо членство ОУН і українську громаду, що в суботу 17-го грудня 1977 року, у шпиталі в Нью Йорку помер після важкої недуги видатний син української нації, відданий член Української Військової Організації /УВО/ і Організації Українських Націоналістів /ОУН/, довголітній політичний в'язень під час польської і німецької окупацій, видатний політичний і громадський діяч, Заступник Голови Головного Суду ОУН,

сл.п. мгр. ЄВГЕН ЛОЗИНСЬКИЙ

Народився 18-го травня 1909 р. в Тисьмениці, Західня Україна. Середню освіту здобув у Станиславові, а правничу на університеті в Кракові.

Сл.п. мгр. Євген Лозинський став на шлях боротьби за українську державність після Визвольних Змагань 1917-20 років. Коли в 20-тих роках Західні Українські Землі опинилися під Польщею, Покійний включається в підпільну діяльність Націоналістичного Руху, стаючи членом УВО, а згодом ОУН, за що був переслідуваний та ув'язнений. Після проголошення відновлення Української Державности Актом 30 червня 1941 року, Покійного арештували гітлерівські наїзники та запроторили до концентраційних таборів Авшвіцу, Мартгавзену та Ебензе, з яких вийшов ледве живим у травні 1945 року. Був сподвижником і співтворцем і борцем нової доби української історії - доби українського націоналізму і вірно пройшов важку, трудну і тернисту дорогу українського націоналіста-революціонера.

Опинившись по війні на чужині, Покійний включився у працю закордонних клітин ОУН, а рівночасно став співосновником українського політичного, громадського та культурного життя в Західній Німеччині, а згодом у ЗСА, куди Він переїхав з родиною у 1951 році. Був членом ТП ОУН в Західній Німеччині, членом Проводу ЗЧ ОУН, головою ООЧСУ в ЗСА, займаючись головно організацією та вишколом кадрів для підпіль-

них завдань та їхньої праці на широкому загально-українському полі.

У 1968 році ІУ Великий Збір ОУН обрав Покійного в склад Головного Суду ОУН, де Він сповняв функції Заступника Голови Головного Суду аж до кінця свого єрудолубивого життя.

Багато визначних становищ і постів займав Покійний в УВО, ОУН, в політичних і громадських установах, багато важливих статей написав для сучасних і наступних поколінь. Зокрема, дуже багато труду і знання віддавав Покійний організаціям Українського Визвольного Фронту в ЗСА. На протязі свого життя Покійний був гарячим українським патріотом, вірним християнином, безкомпромісовим націоналістом-революціонером, соборником і справедливим суддею. Його відхід з рядів ОУН і з поля праці ОУВФ залишає глибоку рану, яку не буде легко загоїти.

Відходячи з цього світу, Покійний залишив прибиту горем та оповиту смутком дружину Марію, сина Аскольда, доньку Ларису з мужем і сином, брата Івана, сестру Марію з мужем та інших членів ближчої і дальшої родини, яким висловлюємо найглибше співчуття.

Заупокійні Богослуження і похорон Покійного відбулися в Нью-Йорку 19-го і 20-го грудня, і на українському кладовищі в Бавнд Брук в середу 21-го грудня 1977 року.

Нехай чужа земля буде йому легкою, а пам'ять про нього вічною!

П Р О В І Д
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Сл.п. ЯРОСЛАВА БАНДЕРА

/Прощальне слово над могилою на похороні в Торонто, 22.8.1977/

Далеко від України... і не в українську, а в чужу, сиру, холодну землю кладемо сьогодні люб'яче, добряче, стурджене, страдницьке серце мами, дружини-вдови по сл.п. Степанові Бандері, голові Проводу Організації Українських Націоналістів, - ЯРОСЛАВИ з Опарівських БАНДЕРИ. Тут, на чужому цвинтарі, серед чужих могил, закінчила Вона свою життєву дорогу...

Невідомі їй не раз і незрозумілі є дороги, якими веде людину Господня рука.

Дороги... дороги... життєві дороги людей: вони різні - щасливі й нещасливі, радісні й сумні, світлі й тяжкі, вибоїсті, тернисті, що ними важко й тяжко й трудно йти - дуже важкі, понад людські сили - дороги ...

Такою переважною дорогою - по терні й камінні було призначено йти Покійній Ярославі. Від самого початку. Народилася 14-го вересня 1917 року на нашій Лемківщині, в Сяноці; її батько священник-патріот

відійшов з цього світу зарання, вона його не пам'ятала, - залишилася відразу сиротою; мати - учителька на селі виховувала її в патріотичному дусі, а як прийшов час іти до гімназії, віддала її на дальше виховання до бабуні в Сяноці. Пізніше, в часі другої світової війни, її маму замордували поляки, її брата розстріляли німці, 15-го жовтня 1959 року московський агент убив її чоловіка. Під такими ударами могла заламатися і впасти й найсильніша людина. Але Покійна Ярослава витримала, не заламалася.

Важкі, переважні це були удари, важка понад сили була це дорога для фізично не сильної жінки і матері трьох дітей.

Не знала Ярослава, що така терниста дорога їй призначена. - Молода, повна енергії, ентузіазму, запалу, віри й бажання здобувати науку, пізнавати широкий світ і людей, пізнати український світ і працювати для нього - такою життєрадісною, усміхненою, вирушила вона після закінчення середньої школи з найдалше на захід висуненої української землі - Лемківщини /"лиш ти - однакове й незмінне далеке лемківське село...", як написав у своїй поезії поет Б. І. Антонич/ в отой широкий світ. Із столиці далекої Лемківщини - Сянока, через столицю Покуття-Гуцульщини Коломию, куди вона приїздила на вакації до родини свого вуйка д-ра В. Ганківського /а з Коломиї лише 32 км. до славного Космача/ і де ми її пізнали ще й як спортсменку, що здобувала перші місця у спортивних змаганнях, здобуваючи й симпатії нашої молоді громади, - прибула вона до центру нашого життя, до Львова. Їй не було ще тоді й 20 років.

А там - відомо, це ж були 1930-ті роки, це був час, коли народжувалася й утверджувалася нова доба української історії - доба українського націоналізму. Силою безмежної посвяти, кров'ю і життям її сподвижників - вставала ця доба. Піднялася молода генерація, напереді націоналісти, залізний авангард народу - ОУН, борці-революціонери, що безстрашно йшли "в огонь і в воду" ^{бій} за українську справу, поставивши свою девізою: "Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї!". Це були роки завзятої, жертвовної боротьби, головно підпільної - за українську державу. ОУН виконувала відважні й на весь світ голосні чини. Провідником КЕ ОУН був тоді Степан Бандера.

Тож молода Ярослава пішла зі своєю генерацією, пішла з нами, стала членом ОУН. А шлях борців ОУН був наперед відомий: посвятою сповнене життя, змаг, боротьба і - тюрми, концтабори, тоді Береза Картузька, а потім концтабори німецькі - Авшвіц, Саксенгаузен, Бухенвальд, Маутгаузен, Ебензее й інші, і московські - Сибір, Норильськ, Мордовія, Воркута, Казахстан, Кінгір, і "ім же ність числа", і - шибениці, розстріли...

Наближалася велика світова буря, й ОУН приготувалася до великої збройної боротьби. І як грянув грізний час, то Похідні групи, 10.000 членів ОУН рушили на Схід - на Львів, Київ, Полтаву, Донбас, Крим... У Львові 30-го червня 1941 року проголосили відновлення української держави, а далі по всіх містах і селах України, куди дійшли націоналісти - члени ОУН. А далі наша генерація піднялася до збройної війни в рядах многотисячної славетної УПА під керівництвом Головного Командира ген. Романа Шухевича-Чупринки, що билася до загину, вірна присязі: "Здобудеш або згинеш!"

Такий шлях стелився і перед Покійною Ярославою, шлях нашого покоління, до якого Вона належала.

Але в книзі її життя було написано інакше. Їй було призначено стати дружиною голови Проводу ОУН Степана Бандери і понести всі консеквенції такого свого становища: життя в постійній небезпеці і тривозі, зміна прізвись, часта зміна місцевостей і мешкань, постійна охорона, кожночасна готовість на життєві удари й важкі удари ворога. Ярославі було призначено жити особливим, складним життям, небезпечним і тривожним, їй було призначено терпіти, страждати, приймати удари. І в таких переважних умовах прийшлося ще й виховувати й вирощувати трое дітей.

Ще перед проголошенням Акту 30-го червня 1941 року голова Проводу ОУН сл.п. Степан Бандера був інтернований, а потім арештований, і сидів у тюрмі в Берліні, а далі в бункері концтабору Саксенгаузен. І треба було самій-самотній з маленькою донечкою Наталкою пробиватися крізь воєнне життя... І бути посередником - її, як дружину, допускати до тюрми на побачення з чоловіком - поміж провідником ОУН і ОУН. А після концтабору треба було ще більше берегтися й скриватися, змінювати місця перебування. І так було вже постійно, довгими роками. Бо постійно слідкував ворог, що робив всі заходи й укладав плани, щоб знищити-вбити Степана Бандеру, що став символом і прапором визвольної боротьби українського народу. Скільки треба було сили, енергії, витривалости, посвяти, щоб провадити таке небезпечне життя! І так треба було жити, під чужими прізвиськами виховувати трьох дітей, дбати про всю родину. Жити, страждати, змагатися.

Аж прийшов найважчий удар: з руки ворога впав 15 жовтня 1959 року в Мюнхені її чоловік Степан Бандера. Завеликий був це удар на сили Ярослави.

Ще після похорону чоловіка Ярослава прийняла наше запрошення переселитися до Торонта, куди ми спровадили її з дітьми в жовтні 1960 року і влаштували побутове життя родини. Здавалося спочатку, що спокійне і унормоване життя скріпило й відбудувало надірвані сили вдови. Ярослава почала брати участь у нашому громадському житті - була на сходах, зібраннях, маніфестаціях, стала членом ОЖ ЛВУ.

Але це тривало недовго. Сили Покійної знову почали підупадати і вона обмежувалася до свого приватного життя й дітей у своєму домі, і до найближчих приятелів. І хоча була окружена повною опікою УВФ і друзів, не змогла вже прийти до здоров'я. Щасливе одруження двоїх дітей, а далі внуки, якими вона тішилася й раділа, унормоване домашнє життя вже не привернули їй життєвих сил.

І так вона відійшла від нас передчасно, 17-го серпня, на 60-му році свого струдженого життя, залишивши в жалобі найближчу родину - дітей і внуків і всю нашу громаду. Пройшла важку дорогу, лише то тут то там опромінену родинним частям. Випила призначену їй чашу обов'язку, горя й болю до самого кінця.

Від Проводу Організації Українських Націоналістів, від Світового Українського Визвольного Фронту, від друзів праці, змагу, боротьби, що там і тут, віддаю останній глибокий уклін Геройській Страдниці Ярославі. На домовину кладу грудку землі з могили її чоловіка в Мюнхені - Провідника ОУН і української визвольної боротьби Степана Бандери. Нехай ця земля, що її зберегла Ярослава, з'єднає їх так, як були вони з'єднані в житті і як вони тепер з'єднані духово.

Пам'ять про Неї залишиться між нами назавжди!

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ !

ВЕЛИЧНИЙ ЧИН НАЦІЇ

З В Е Р Н Е Н Н Я

в 60-річчя відновлення Української Держави

На шляху історичного ставання української нації, державні Акти 22-го січня 1918 і 1919 років займають особливе місце.

Це великі дороговкази нації, яка черговий раз, після довгої неволі, проголосила світові свою незламну волю до незалежного суверенного життя і об'єднала українські етнографічні землі в єдину самостійну соборну українську державу. Це відновилися величні державницькі традиції козацько-гетьманської і княжо-королівської епох української державности, що на їхніх державотворчих коренях спиралася українська держава 1918-19 років. Вона - це продовження державного існування нації попередніх періодів нашої історії - так, як наступні історичні державні і революційно-державні Акти 30-го червня 1941, УПА-УГВР, Карпатська Україна - це продовження нерозривної державницької традиції 1918/19 рр. Шістдесят років тому не творилася, а відновлялася держава нації з-тисячолітньою державною традицією.

Навколо Січневих Актів єднається увесь український народ! Чергові державні акти завжди наново засвідчували непоборний змаг нації до суверенного життя.

Коли у золотоверхому Києві, 22 січня 1918 року, дзвони св. Софії сповістили народів України і всьому світові, що волею нації і її силою відновлюється українська держава у формі Української Народньої Республіки, почався новий період в житті української нації. Тоді могла початися нова, революційна епоха в укладі міжнародних сил світу на руїнах російської імперії, якщо б українська держава була втрималася.

Українські патріоти-державники, доцінюючи значення збройної сили для боротьби за визволення нації і закріплення державности, творили українську армію, якої домагалася здорова національна стихія. Народ, за покликом М. Міхновського, горнувся до зброї.

Якщо б у нашої політичної провідної верхівки того часу розуміння відвічних істин будови держави було на висоті історичного пізнання й закономірностей національного життя, а ідея власної держави і власних збройних сил стояла понад усе, то підстави й вигляди для остаточної перемоги української нації були би безмірно більші.

Армія Української Народньої Республіки на чолі з Головним Отаманом Симоненком Петлюрою і Українська Галицька Армія стали на захист відновленої української держави проти наїзників з москалями на чолі.

Після кількарічної війни героїчних українських армій проти московських, польських та інших ворогів України, нас збройно переможено, а символ тодішньої визвольної війни, голова української держави Симон Петлюра був замордований Москвою. Головний Отаман завжди наново намагався підняти збройну боротьбу проти Росії. Слава про Зимові Походи, про Базар, про холодноярських повстанців - невмируща.

На світлих традиціях армій української держави 1918/19 рр. виростало нове покоління УВС, ОУН, УПА, а героїчна постать полк. Євгена Коновальця - великого соборника - єднає епохи.

У боротьбу нації в поході, в українські збройні сили - Українську Повстанську Армію під командуванням ген. Романа Шухевича-Чупринки, під

час Другої світової війни, включаються і нескорені воїни з Визвольних змагань 1918/19 років як продовжувачі героїчних епох.

Для західного світу залишається злочасний досвід з обох останніх періодів нашої історії. Якщо б визвольна війна України не була Заходом нехтувана і не були її вороги ним підтримувані, російська тюрма народів і большевицька система були б знищені і людство жило б сьогодні у тривалому мирі й безпеці.

Українська держава, вчорашня і тим більше завтрашня, - це Ахіллова п'ята російської імперії і комуністичної системи.

Як битва під Полтавою - на думку визначних воєнних теоретиків Заходу - була одною з вирішних битв світової історії, так майбутній Конотіп змінить політичну мапу континентів, коли буде завалена російська імперія і знищений буде большевизм.

Січневі Акти це теж візія величного переможного завтрашнього дня не лише для України. Вони присвчують незмінно українському народові на його героїчно-тернистому шляху і єднають його у спільному змагу. Російський народовбивець - варвар не знищить і не викоренить з душі нації ані величних традицій, ані її символів - Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Миколу Міхновського, генерала Романа Шухевича-Чупринку, Степана Бандеру.

Січневі Акти пригадують нам, що без власної влади народу на його землі, без суверенності немає волі; без збройної сили, без армії немає власної влади, без об'єднання українських етнографічних земель в єдиній українській державі - немає тривалої самостійності, бо послаблену українську державу завалили б її відвічні вороги. Тому обидва Січневі Акти нерозривно поєднані у змаганні за світле майбутнє України.

Герої Українських Визвольних Змагань 1918/19 років, так як і Герої Української Повстанської Армії, яка понад десять років вела збройну боротьбу проти окупантів України за Самостійну Соборну Українську Державу - залишили нам заповіт:

- Без збройної боротьби не може бути визволення України, без власної армії не може бути власної держави!

Хай живе героїчний Український народ!

Хай живуть Українські Збройні Сили!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

СЛАВА УКРАЇНІ !

П Р О В І Д

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Січень 1978

У 60-річчя

УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

22-го січня 1918 року в столиці України Києві пролунали історичні слова:

"Народе України! Твоєю волею, силою, словом утворилася на українській землі вільна українська республіка... Од нині Українська Народня Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу..."

Після довгих років неволі - всій Україні і всьому світові ІУ-ий Універсал проголосив самостійність і незалежність української держави - такої, якою вона була у світлій княжій добі й у героїчній козацькій добі - в часах нашої величі і слави.

Тиждень пізніше, 29-го січня 1918 року під Крутами - українська молодь звела перший - після бою під Полтавою в 1709 році - збройний бій з московською навалою, що наступала на Київ, щоб задавити українську державу.

Під Крутами - молодю, гарячою українською кров'ю був підписаний історичний документ України, ІУ-ий Універсал з 22-го січня, найвищою ціною життя була стверджена непереможна воля українського народу на свободне життя у своїй суверенній державі - "В своїй хаті своя правда і сила і воля!" Кров пролята за свободу - це печать, якої не знищать жодні ворожі сили, ні не зітре час.

Бій під Крутами - це Рубікон Української Національної Революції. Закінчилися вагання й шукання і сумніви соціалістичних провідників революції 1917 року. Україна ступила на єдиноправильний шлях, шлях боротьби, заговорила мовою зброї, мовою, яку єдино розуміє і респектує ворог. Самостійна держава і - боротьба за неї.

На цьому шляху вписано ще одну історичну дату - проголошення української держави 1-го листопада 1918 року у Львові і ще одну велику дату: 22-го січня 1919 року в Києві - обидві держави з'єдналися в одну соборну самостійну державу: "Від нині зливаються в одно віками відділені одна від другої частини - Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна в одну велику Україну".

Акти 1918 і 1919 років говорять виразно про те, куди прямує та чого прагне український народ. Його волю стверджує безупинна, завзята, жертвна боротьба.

І хоч перші Визвольні змагання нашого народу 1917-1921 рр. закінчилися невдачею, ворог подужав нас, то боротьба за свободу, за суверенну українську державу не припинилася. Набрала лише інших форм, а саме підпільно-політичної революційної боротьби, що її провадили ті, що не зложили зброї, - повстанці, революціонери, підпільники: БУД, СВУ-СУМ на сході, а на заході УВО і ОУН під керівництвом пол. Євгена Коновальця і в Західній Україні під проводом Степана Бандери, що пізніше став символом і прапором української визвольної боротьби.

ОУН продовжує Українську Національну Революцію в нових складних умовах між Першою і Другою світовими війнами: 15-го березня 1939 року проголошено самостійність Карпатської України, Актом 30-го червня 1941 року у Львові відновлено українську державність, стверджуючи не-

змінну волю українського народу, висловлену в Актах 22-го січня і 1-го листопада, що дало початок другим Визвольним змаганням.

І знову до відвертої збройної боротьби за ту саму мету - за українську самостійну соборну державу стало друге українське покоління, покоління українських націоналістів, ті, що поставили свою девізою: "Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї".

За проголошену 30-го червня державу стає до боротьби славетна Українська Повстанська Армія /УПА/ - сотні тисяч українських воїнів під керівництвом Головного Командира УПА ген. Романа Шухевича - Тараса Чупринки ведуть збройну визвольну боротьбу більше як десять років - /1941-1952/, всенародне повстання, як назвав цю боротьбу один із сьогоднішніх борців.

"Український Народе! Революційним здвигом, зброєю твоїх найкращих синів ти здвигнув у 1917-18 роках українську державу. Героїчна боротьба твоїх предків і пам'ять про їх лицарську смерть за українську державу - це для тебе наказ!" - проголосила Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/, революційний уряд України в часі цієї боротьби.

І цей наказ вірно і з найбільшою посвятою, з безприкладним героїзмом виконує український народ.

На боротьбі, жертві і крові своїх батьків і матерів, що навіть і в московських концтаборах не перестають боротися, - виросло нове, молоде, третє покоління, яке продовжує боротьбу.

В Україні прапори визвольної боротьби бере в свої дужі руки молоді українська генерація, що мужньо і відважно виходить на шлях, як авангард свого народу. Боротьба йде скрізь: у підпіллі, в літературі і в культурі, в школах і в колгоспах, у фабриках і в університетах, і в науці, в концтаборах і на цілині, в селах і містах... Різні форми, відтинки і вияви визвольної боротьби.

Та сама мета, той самий шлях і ті самі прапори. Ті самі сини й такі самі дочки українського народу. Вони йдуть незважаючи на переслідування, арешти, ув'язнення, вивози, концтабори, незважаючи на жертви і втрати. Йдуть тим самим шляхом, що їхні попередники - батьки й діди: "Ім північні вітри гудуть, їм сніги замітають путь, а вони йдуть без упину...", і жодна ворожа сила не спинить їх у їхньому поході до волі! "Покотилася лавина, і де в світі тая сила, щоб в бігу її спинила

"Ми українські націоналісти ув'язнені у Владимирській тюрмі за нашу участь в українському національному русі... Наша ціль - вихід зі складу ССРСР і побудова української держави" - заявляють українські політичні в'язні. А це і є мета всього українського народу; за ту саму мету боролися наші батьки, боролася наша генерація і бореться теперішня, третя українська генерація.

В цьому запорука, що мета 22-го січня буде досягнута, боротьба нашого народу і наша у всьому світі - закінчиться нашою перемогою!

22-го січня 1978 року

П р е з и д і я
СВІТОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

С. Немирич

МИ - В ЗАХІДНЬОМУ СВІТІ

Мечем і словом

Організація Українських Націоналістів, як революційно-визвольна організація, що постала в 1929 році, була покликана до революційної боротьби за визволення України й українського народу з-під кожної ворожої окупації, боролася й бореться саме за цю мету - за українську самостійну соборну державу. Це перша й найважливіша мета ОУН і за її досягнення вона буде боротися до кінця, аж до перемоги.

Очевидно, йдеться про досягнення мети ОУН в Україні, на українській землі. І тому боротьба ОУН йшла в минулому, йде тепер і буде йти в Україні. ОУН бореться революційними методами й способами, збройною боротьбою, бо лише така пряма безпосередня боротьба з ворогом може принести і принесе перемогу. Немає іншої альтернативи й тому в першій точці Декалогу ОУН поставлено: "Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї!" Всі інші засоби й способи є допоміжними - вони потрібні, конечні, але вони не є вирішальними, лише збройна боротьба, революція, визвольна війна вирішать долю України. З цієї причини наголос у боротьбі ОУН поставлений на зброю: "Тільки зброя дасть нам волю!"

Концентруючись на революційній і збройній боротьбі, ОУН вживає і стосує теж і інші засоби боротьби, як допоміжні. Залежить від часу, місця, ситуації - які засоби й способи боротьби застосовує ОУН - такі, які потрібні, можливі й доцільні в конкретній даній обстановці. ОУН стосує і кілька способів боротьби нараз.

Найважливішим допоміжним засобом боротьби, який вживає ОУН, - слово: говорене, писане, друковане. Це - ідеологія, програма, політика, пропаганда, вони необхідні у визвольній боротьбі. Очевидно, щоб орудувати засобами боротьби, - одними й другими, кожним окремо і всіми нараз, потрібні члени, належно підготовані, вишколені. Найбільшою силою ОУН є кадри, членство. Власні кадри - в першу чергу, а далі всі ті, що визнаючи ідеологію й програму ОУН, гуртуються кругом ОУН, збільшуючи визвольні сили і дію ОУН на різних місцях і відтинках боротьби. Окрім наших власних кадрів, нам потрібно якнайбільше цих допоміжних сил і їхньої дії, потрібно широкого й активного визвольного фронту.

Кульмінаційною точкою дії ОУН на протязі майже 50 років є проголошення відновлення української держави 30-го червня 1941 року у Львові й по всіх містах і селах України, куди дійшли Похідні Групи ОУН, та організування і поставлення до збройної боротьби за проголошену державу сотень тисяч воїнів у рядах Української Повстанської Армії. Збройна боротьба ОУН-УПА, всенародне повстання, як окреслив цю боротьбу один з теперішніх борців в Україні, тривала більше як десять років /1941-1952/. Після цього визвольна боротьба змінила способи й форми і триває далі, створивши відповідний ґрунт і давши ініціативу боротьбі в московських концтаборах і боротьбі нового - молодого українського покоління. Це - народжене і вирощене в московській тюрмі народів, в СРСР - молоде українське покоління бореться різними способами і на різних місцях і відтинках за ту саму мету, за яку боролися їхні батьки, - за самобутність і незалежність українського народу на українській землі. Все це й є наглядним показником боротьби і впливу цієї боротьби і ідей ОУН в минулому і тепер.

Боротьба ОУН і тих визвольних сил, що гуртуються навкруги ОУН, триває. Ці сили зростають і будуть далі зростати, і боротьба ОУН в Україні буде далі розвиватися. В цій непримиренній боротьбі з московським окупантом будуть кріпшати сили ОУН, визвольного фронту і всього українського народу. В Україні йшла, йде і йтиме визвольна боротьба; ОУН, як передова революційно-визвольна організація, була, є й буде напереді цієї боротьби, вона її ініціює, нею керує й унапрямує. Україна - це й є властиве місце, властива територія безпосередньої української визвольної боротьби. Там, в Україні й буде досягнута мета ОУН і всього нашого народу - незалежна держава.

Поза кордонами України

В революційній збройній боротьбі останніх десятиліть в Україні згинули передові фронтові воїни нашого покоління борців ОУН. Ті, що залишилися або попали в московські тюрми і концтабори, боролися далі - їхні ряди поповнює молода українська генерація, боротьба продовжується.

Як наслідок збройної боротьби в Україні - невелика кількість членів ОУН з незалежних від них причин і потреб визвольної боротьби опинилася поза кордонами України, спочатку в Європі, а згодом теж у Північній і Південній Америці та в Австралії. Деякі були вислані з визначеними завданнями Проводом ОУН в Україні або Головною Командою УПА, як нпр. вояки УПА, деякі попали в таке воєнне й повоєнне положення, що їх загорнула хвиля і вони пішли в західний світ, деякі в наслідок воєнних, незалежних від них, подій знайшлися поза Україною, як нпр. українські політв'язні, що вийшли з німецьких тюрем і концтаборів.

Кількість членів ОУН, що опинилися поза кордонами України, не була велика, але це була перша більша кількість членства, що опинилася тепер поза Україною в чужому світі, якщо не враховувати тих, що вже під час II-гої світової війни перебували переходно в Німеччині. До того часу лише деякі провідні члени ОУН і лише дехто, що був потрібний для праці, яку провадив закордонний Провід ОУН, і ті, що були розконспіровані в Україні або після виконання революційного чину, лише такж перебували за кордоном. Ці члени ОУН виконували важливу з погляду всієї ОУН працю, але обмежену до одиниць.

Тепер закордоном, у різних країнах західного світу опинилася більша кількість членства ОУН. Разом з нами в цих самих країнах знайшлася велика кількість українців, у тому якась кількість прихильників і симпатиків ОУН, і теж українців різних політичних поглядів і напрямків та релігійних віроісповідань і приналежностей - закордоном опинилася в перекрою частина українського народу з усіма його додатними і від'ємними якостями.

В деяких країнах Європи та Північної і Південної Америки новоприбулі українці застали зорганізовану українську спільноту - давноприбулих і там народжених у третьому й четвертому поколінні, а в деяких - в Англії, в Австралії, - не було українців, і там прибулі починали організоване життя від самих основ.

І треба ствердити: від того, як ми і наші прихильники поставилися до організованого суспільного, політичного, релігійного життя української громади в країнах і місцевостях, куди ми прибули, від нашої постави і вкладу енергії і праці залежало, як було побудовано громадське життя, яка була його діяльність, спрямування, висліди. І це - природний закон: як і скільки хто працює, такі має і наслідки. Це особливо відноситься до життя громади, спільноти, народу.

Отже ми, прибувши на місце, відразу взялися до праці серед української громади, де - від основ, а де - включалися в місцеве давно організоване життя. Скоро виявилось, що в деяких країнах, де українці жили десятки років /нпр. Канада, ЗСА/, нам не вдасться внести в давні організації ті ідеї, за які ми боролися на рідній землі і які ми принесли зі собою на нові для нас терени. Йшлося конкретно про допомогу всієї української громади визвольній боротьбі Воюючої України - про допомогу закордонного українського і не-українського світу для ОУН-УПА-УГВР.

Український Визвольний Фронт

Треба отже було нам будувати наші власні організації, щоб таку конечну Україні допомогу могли давати та з позицій цих організацій впливати в цьому напрямі на всі інші українські організації й установи. Так прийшло до створення Організацій Українського Визвольного Фронту - з виразним спрямуванням і дією в допомогу Воючій Україні, в допомогу нашим друзям, що залишилися на рідній землі і далі вели й ведуть боротьбу на першому фронті. В деяких країнах /нпр. Ангентіна/ ми включилися в існуюче там громадське життя і приєднали місцеві організації до ОУВФ, які всі, у всіх країнах, пізніше - на II-му Світовому З'їзді 30-31.10.1973 року оформилися в Світовий Український Визвольний Фронт. СУВФ має тепер в своїй системі 45 міжкрайових і крайових організацій і установ з сотнями відділів і осередків та десятками тисяч членів. Це велика сила, яка діє як координована цілість для допомоги українському народові. ОУВФ - це саме й є ті сили, які ми згуртували й збудували навкруги ОУН для ширшої й більшої нашої допомоги українській визвольній боротьбі.

У "Зверненні Воюючої України до всієї української еміграції", за підписами Головнокомандуючого всією визвольною боротьбою ген. Романа Шухевича-Чупринки і 21 найвищих провідників, керівників і командирів ОУН-УПА, в 1949 році в Україні написано:

"На вас, брати наші, розкинені на чужині, Воююча Україна дивиться як на підтинок єдиного фронту нашої великої боротьби, яка має загальнолюдське значення. Україна дивиться на вас, як на бойовиків великої визвольної справи, які відкрили фронт в західній Європі, країнах Америки, Австралії, скрізь, де живе хоч би один українець... З Україною ви мусите бути якнайтісніше духово пов'язані, ви мусите жити нею, її прагненнями і боротьбою... Воююча Україна вимагає, щоб українська еміграція була палким носієм ідей, за здійснення яких бореться український народ..."

Оце було "Звернення" борців в Україні до нас всіх, тих, що з різних причин залишили Україну й опинилися в західному світі. В першу чергу - це було "Звернення" Проводу ОУН до всіх членів ОУН, що пішли в західний світ. Бо від того, що ми покинули рідну землю, не змінилися ані наші обов'язки ані наші завдання. Змінилися лише форми і способи, змінилася територія - тепер ми на другому, допоміжному фронті визвольної боротьби, що простягається поза кордонами України, у всьому світі, і є частиною єдиного визвольного фронту.

Напочатку в першу чергу треба було нав'язати контакти з членством і поставити сітку ОУН на кожному терені, збудувати організаційну структуру, наладати й упоряднити її дію - від ТП-дів починаючи й на звені кінчаючи. Потрібно було ТП-дам зорієнтуватися в новій ситуації й обставинах, обміркувати й намітити плян дії та дати вказівки й інструктаж всій тереновій сітці ОУН. Це було наше перше завдання в нових

теренах, від чого залежала вся наша праця на інших відтинках дії, - нашої власної - організаційної, на внутрішньо-українському відтинку - серед української громади, і на зовнішньому - серед не-українського світу.

На трьох головних відтинках

Оці три відтинки нашої дії були й є найважливішими, на цих трьох головних і основних відтинках проходила й проходить наша праця спрямована на допомогу українській визвольній боротьбі, на допомогу Україні. Перший відтинок - організаційний: внутрішньо-організаційні завдання, зовнішні завдання, наша відповідна й справна дія в середині Організації є передумовою належної дії на двох других відтинках та на всіх інших, які хоча й розподіляються на різні, то в основному вміщуються в цих головних.

Про завдання, плани, працю на всіх відтинках нашої дії пишуть відносні референти Проводу ОУН - в Бюлетенях і в окремих інструкціях, подають ТП-ди в засягу своїх теренів. До цих - друківаних і писаних вказівок і інструкцій треба нам постійно звертатися та їх реалізувати в нашій щоденній діяльності. Також і в цьому Бюлетені поміщений такий організаційний інструктаж.

Тут загально підкреслюємо, що члени ОУН, ті, що опинилися в західному світі, є такими самими членами як ті, що залишилися і борються в Україні. Ми маємо бути такими самими обов'язковими, дисциплінованими, жертвенними, активними.

ОУН бореться й діє на двох великих територіях: 1/ в Краю і 2/ закордоном. Ціль цієї боротьби - одна: визволити український народ з-під московської окупації і відновити незалежну українську державу. Завдання, що ведуть до цієї однієї цілі, способи й форми боротьби, різні - відповідні до ситуації, в якій змагаються дві частини однієї ОУН.

ОУН в Україні виконує ті й такі завдання, які вважає потрібними й доцільними там, ОУН закордоном виконує такі завдання, які потрібно виконувати тут для допомоги визвольній боротьбі на українській землі. На ці наші завдання ми постійно вказуємо й будемо вказувати та вимагати, щоб членство їх виконувало в ім'я ідеї, за яку боремося всюди, незалежно від того, в яких умовах і на яких територіях та місцях ми перебуваємо.

Кожна праця члена ОУН спрямована на допомогу Україні, і незалежно від того, на якому відтинку, місці, в якій формі її він виконує, - є потрібна, важлива і корисна. Найважливішим і найконечнішим є власне наша і всієї української спільноти в західному світі - допомога українському народові у визвольній боротьбі, форми, відтинки і місця допомоги - є різні.

Справа визволення України є справою всього українського народу і всієї української спільноти у всьому світі. Нашим завданням є працювати так, щоб не лише наші сили й наші засоби були заангажовані в цій справі, але й сили і засоби всієї спільноти - найширшого українського, а також не-українського світу, серед якого діє наша Організація. Від такої роботи наші члени не можуть ані відтягатися ані її легковажити, мовляв, "хтось інший за нас це зробить". Бо нашої роботи не зробить ніхто ніший, ми маємо бути всюди там, де цього вимагає українська визвольна справа, вимагають наші друзі, що борються на першому фронті, вимагає Україна.

Говоримо про нашу працю в ОУВФ у першу чергу, що працюють під гаслом "Всі наші сили на допомогу Україні!", але теж про нас в інших українських організаціях і установах та в крайових, міжкrajових і світових надбудовах. Те саме відноситься до нашої ситуації і дії в неукраїнських установах на зовнішньо-політичному відтинку.

Щоб ми могли належно й вміло виконувати ці наші завдання, необхідно, щоб справно діяла вся наша організаційна машина, виконуючи в першу чергу свої власні обов'язки й внутрішні завдання - такі, які виконує лише ОУН, - мається на увазі - в західному світі перебуваючу й діючу закордонну частину однієї ОУН. Точніше такі завдання нашого членства з'ясовуємо окремо.

Ми маємо постійно пам'ятати, що закордонна частина ОУН є невід'ємною частиною ОУН як цілості, що бореться і змагається всюди і на кожному місці за ту саму мету і під тією самою девізою: "Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї!"

В цій боротьбі ми маємо виконувати такі обов'язки, які припала нам виконувати, як закордонній частині ОУН, що діє в західному світі.

3 Постанов У-го ВЗ ОУН:

Завдання кадрів ОУН. I. Кадри ОУН на чужині

ОУН взяла на себе обов'язки й завдання революційно-визвольного авангарду української нації, тому має багато важливих і складних проблем, що їх треба розв'язувати як теоретично, так і практично. На цих проблемах мусить зосереджуватися увага всього організаційного активу, всіх членів Організації. За здійснення завдань ОУН відповідає не тільки Провід, а й кожний провідний та рядовий член.

Наша сила - в наших кадрах, і тому необхідні не тільки збереження організаційної сітки на всіх теренах нашої дії, а й відповідне її вдосконалення, постійна її розбудова, що великою мірою залежить від нових ідейних членів, якими мусимо поповнювати наші ряди. Але головна наша увага має бути звернена не на їх кількість, а на якість - на їхні особисті та національні прикмети. Готування нових кадрів, кандидатів у члени, зокрема з-поміж юнацтва - завдання, яке вимагає не лише відповідних зусиль, а й відповідної контролю. Тому необхідно перевіряти та вдосконалювати систему виховання і підготовки юнацтва ОУН, а одночасно збільшувати і відмолоджувати провідні кадри Організації, проводити юнацтва і молодечих організацій, вирощувати молоду націоналістичну еліту з її власним проводом, що має стати складовою частиною проводів організованих клітин різного ступеня.

Внутрішня політика: II. Українська спільнота в Західному світі

Завдання нашої внутрішньої політики визначив ІУ-ий Великий Збір у розділах "Засади внутрішньої політики", що є надалі зобов'язуючими.

У-ий Великий Збір схвалює дотеперішні заходи Проводу в напрямі здійснення цих постанов, зокрема створення Світового Українського Визвольного Фронту і підписання спільних станових з Державним Центром УНР в екзилі.

"Україна є! Живе і діє!
Дихає! Бореться! І світає!
І в кайданах не вмира надія,
Воля і правда не вмира свята!"

Остап Невідомий

І. Горненко

ДО ЗАВДАНЬ І ПРАЦІ НА КАДРОВО-ОРГАНІЗАЦІЙНОМУ ВІДТИНКУ

ОУН діє в Краю і закордоном

Після кількالكітньої збройної підпільної боротьби, яку на землях України провадила Українська Військова Організація /УВО/, в 1929 році була основана Організація Українських Націоналістів /ОУН/, оформлено і застосовувано в широкій практичній роботі її суспільно-політичну програму.

Перший Великий Збір ОУН /Перший Конгрес Українських Націоналістів/ 1929 року започаткував, таким чином, нову фазу боротьби в історії української нації за її суверенні права. З того часу ОУН стала українською політичною і військовою силою, яка видвигала ідеї, оформлювала концепції, розгортала інформацію та пропаганду, проводила вишколи свого членства та виховання народніх мас, а рівночасно творила мережі військового кадру та проводила у різних формах збройну боротьбу. Це було в часі, коли українські етнографічні землі були розшматовані поміж чотирьома окупантами. Ведення визвольної боротьби уярмленої нації в таких складних обставинах не було легким. Виступивши на арену української історії як безкомпромісовий самостійницько-державницький чинник, ОУН мусіла організувати здійснювання своїх програмових завдань методами підпільної, глибоко законспірованої дії, бо лише така форма дії ОУН запевнювала безперервність і тривалість змагань.

Методи і характер підпільної боротьби вимагали суворого принципу в підборі та у вишкoлі кадрів ОУН. За головний принцип у підборі та в організуванні членів, симпатиків і юнацтва взято від самого початку не класовий, груповий чи професійний мотив, але мотив національної свідомості й патріотизму. Таким чином, членом ОУН міг стати робітник, селянин і професійний інтелігент, якщо визнавав ідеологічно-програмові засади й Устрій ОУН та був готовий прийняти на себе усю відповідальність за приналежність до ОУН і всеціло віддатися праці та боротьбі.

Від тих років проминуло вже багато часу. Багато ворожої і української крові всякло в український чорнозем. Багато легенд і бойових пісень зложила народня творчість на честь і славу тим членам ОУН, які своїм розумом, самовідданістю, потом і кров'ю орали українську народню ниву й засівали ідеї, що ведуть українську націю шляхами безупинних змагань до волі. Українська нація мужньо видержала шістдесят років жорстокого московського панування, пережила імперіялістичну Польщу, видержала духово і фізично гітлерівську навалу, а з лябіринтів другої світової війни винесла могутню перемогу свого духа, своїх чинів і своїх безсмертних героїв.

Багато імен записала золотими буквами пам'ять нації до своєї книги. Між цими іменами ясніють прізвиська впавших на Полі Слави найвищих Провідників ОУН - Євгена Коновальця, Романа Шухевича і Степана Бандери, а довголітня боротьба ОУН створила свою традицію, викувала символ, знайшла визнання народу, закріпилася в його душі та зрослася в одно з його волею, бажаннями та мріями. Кожна українська людина, що думає самостійницькими категоріями і приймає активну участь у національному русі, є утотожнювана ворогом з ОУН, як символом боротьби нації за своє майбутнє. Під цей символ вороги підтягають часто навіть противників ОУН, якщо вони бодай декларативно відстоюють ідею самостійности України.

Під впливом подій другої світової війни майже пів мільйона українців опинилися як політичні біженці поза межами СРСР і сателітів, у зах.

вільному світі. Під натиском цих же подій, або з доручення Проводу ОУН і Головної Команди УПА, або згідно з перспективними планами УГВР, на Заході опинилися також члени ОУН і бійці УПА різного віку та організаційного й професійного стажу. Це стало допоміжним у підсиленні в одних місцях та у відродженні в других - ідейно-морального, суспільно-політичного і організаційно-дійового потенціалу українських громад у різних країнах західного світу. На закордонні терени поширилася також мережа клітин ОУН, що стало важливим доповненням націоналістичного підпілля в Україні та дуже важливим запіллям ОУН у час теперішніх змагань.

Незважаючи на всі ускладнення, що характеризують собою складність сучасного світу в його ідейно-політичному дво- та три-поділі, на деякі позначки поглибленого заникну духовості й пов'язаної з цим загально-людської моралі та пошанівку прав націй і людини, незважаючи на усі жорстокості ярма московського імперіялізму та комунізму, змаг ОУН продовжується з не послабленою силою. Ми є у цьому змагу. Що більше - цей змаг накладає на нас велику відповідальність і дуже важливі обов'язки. Бо на теперішньому етапі Української Національно-Визвольної Революції кадри ОУН у вільному світі являються тією частиною усіх сил Руху, що має доступ до широкого світу та можливість і засоби не лише капіталізувати в широкому політичному змислі зусилля нації в боротьбі на Рідних Землях, не лише допомагати цій боротьбі морально, фізично й матеріально, але й організувати прихильників та творити побічні фронти проти Москви різного засягу і розміру.

Великий Збір ОУН про завдання кадрів

У постановах У Великого Збору ОУН, ~~що ажраз тепер появилися випуском як 11-ий том Бібліотеки Українського Підпілля~~, - питанню чергових завдань кадрів ОУН присвячено цілий окремий розділ, який охоплює саме поняття кадрів у перспективі теперішнього положення та організаційних завдань, зовнішньо-політичні завдання, діяльність на Рідних Землях, як і цілий ряд інших справ організаційного та політичного характеру, крім окремих постанов про політику Організації на внутрішньому та зовнішньому полі, про що є мова в інших розділах Постанов.

В постановах стверджується, що "ОУН взяла на себе обов'язки й завдання революційно-визвольного авангарду української нації, тому має багато важливих і складних проблем, що їх треба розв'язувати як теоретично, так і практично. На цих проблемах мусить зосереджуватися увага всього організаційного активу, всіх членів Організації", бо "За здійснення завдань ОУН відповідає не тільки Провід, а й кожний провідний та рядовий член".

В дальшому, У Великий Збір ОУН наголошує потребу "не тільки збереження організаційної сітки на всіх теренах нашої дії", але "й відповідне їй вдосконалення і постійна її розбудова, що великою мірою залежить від нових ідейних членів, якими мусимо поповнювати наші ряди". Спрямовуючи нашу увагу на дальшу розбудову та вдосконалення сітки кадрів ОУН, Великий Збір підкреслює, що в тій роботі "наша увага має бути звернена не на їх кількість, а на якість - на їхні особисті та національні прикмети". Щоб виконати це дуже важливе завдання в ділянці виловлювання та вирошування якостевого поповнення, зумовленого потребами ролі ОУН у змаганнях нації, Великий Збір наголошує необхідність перевірки та вдосконалення системи виховання, вишколу і підготовки, зокрема на відтинку юнацтва ОУН, як одного із дуже важливих джерел приросту і поповнення. Це, однак, не означає, що наша увага в цьому питанні не повинна охоплювати усі ті групи з молодших генерацій, котрі віком є поза юнацтвом, або,

розвивається легенда, що світоглядowo, ідейно, морально й політично нічим не відрізняється від того, що було змістом боротьби ОУН у 1930-тих і -40-вих роках.

Але чи так є всюди, а головне, чи є так між нами на чужині?

Кожному спостерігачеві розвиткових процесів боротьби відомо, звідки походить коріння та ідейне спрямування руху нескорених в Україні. Джерелом цього руху в площині ідейній і не малою мірою теж в організаційній, стала ОУН, яка готувалася на цю есентуальність ще від другої половини 1943 року, коли закладалися перші глибокі підвалини під її дію в роках поновної окупації України большевицькою Москвою. В послідовному розвитку та під впливом удосконалень відносних плянів стратегічного порядку в наступних роках, розвивалася робота в тюрмах і концтаборах, де не лише українці, але й євреї, литовці, латвійці, естонці, грузини й інші, попри жоремні чи каторжні зайняття, проходили ідейно-політичний та організаційний вишкіл, ставали націоналістами. В цьому ж напрямі використовують кожну нагоду, а слава про бої УПА на Волині, Поліссі, Закерзонню і в Карпатах доповнює те, що пробивається в Україну від постави та поведінки в концтаборах - Шухевичів, Сорок, Підгородецьких і ін. Форми визвольної боротьби в Україні і на чужині сьогодні інші від тих, що були широко практиковані до 1949 року. Але цілі й зміст - ті самі.

А як буває часом у нас на чужині? - Нашу увагу треба з усією серйозністю звернути зокрема на те, що - незважаючи на широке заангажування членів, симпатиків і старшого юнацтва у многі форми проявів українського життя - ми ще не досягнули всього того, що забезпечує б наші Організації ідейно-політичну атрактивність в усіх відношеннях, в кожному місці та на кожному форумі. Зокрема в умовах теперішньої дійсності на загальному студентському й молодіжному полі додаткові зусилля в цій materії необхідні.

Поглянувши на українські установи та організації крайового та між-крайового засягу, в кожній із них бачимо багато досвідчених членів Організації. Але, за виїмком ОУВФ, в яких провід у руках членів, симпатиків та прихильників, у всіх інших наші люди не завжди і не всюди на таких постах і праці, звідки мали би вплив на зміст діяльності тих організацій. Без глибшого усвідомлення цього стану і перестановки в напрямі покращання на цьому відтинку нашим активом від звена починаючи, цих справ належно не розв'яжемо.

Приналежність до ОУН зобов'язує усіх членів Організації до таких постійних завдань: до глибокого почуття співвідповідальності за Організацію та її дію і до максимального виконання щоденних обов'язків згідно з присягою та постановами Зборів, плянами і рішеннями Проводів усіх щаблів; до глибокого зацікавлення проблемами життя і боротьби нашої поневоленої нації, яку ворог намагається стерти з лиця землі, і до щоденних виявів цього зацікавлення у праці на організаційному полі та в міру можливостей - також на широкому національному лані; до добровільного припинання конкретних обов'язків та їх совісного виконання, до співпраці та підмоги один-одному, готовості переїзду з одного місця в друге й з однієї країни до другої; до концентрації уваги, фізичних зусиль і матеріальних засобів на найважливіше та найконечніше, полишаючи менші важливі завдання і проблеми другим; до пошани Організації, її дотеперішнього шляху, Героїв і Провідників, а в тому й до постанов, плянів і рішень Проводів, до пошани до себе самого, свого ближчого та дальшого організаційного оточення. В нашій Організації повинна переважати така засада: найменше внутрішніх труднощів та ускладнень, натомість -

що наша Організація резигнує у праці на відтинку кадрів із цих надійних кругів, що знаходяться між українцями середнього віку. Зосереджуючи свою увагу на молодих і молодших шарах українського суспільства поза Україною і в Україні, У Великий Збір ОУН вказує, що революційні форми дії ОУН та специфічність завдань під цю пору потребують ідейних і дисциплінованих кадрів з рядів молодших генерацій.

В усіх дальших розділах постанов У Великого Збору ОУН, до змісту яких потрібно нав'язувати і повсякденно відкликатися, є проведена одна головна лінія належного трактування Організації та її завдань у першу чергу, бо лише відповідно оформлена, постійно розбудовувана і вдосконалювана Організація зможе задоволити потреби народу в усіх відношеннях вияву його творчих державницьких сил. Цей аспект наголосу в постановах можна б зілюструвати таким окресленням: ОУН - це не один із чинників в організаційному та в ідейному формуванні суспільних сил України у боротьбі за свої права, але вона - це найголовніший і найважливіший чинник, який стоїть в авангарді боротьби, являється її інспіратором, організатором, ідейним, політичним і організаційним провідником. Тому ОУН не лише для того, щоб підсилювати своїми активними одиницями українські організації та установи, але також і для того, щоб так себе ступнево переформовувати і діяти, аби цей, оточуючий ОУН український і не-український світ був також до її диспозиції в кожній потребі допомоги визвольній боротьбі. Без такої глибокої настанови в організаційних заходах і в спрямовуваннях не можливо буде досягнути такого стану, в якому Організація не буде відчувати нестачі людських, моральних і матеріальних сил до своєї праці.

Ця настанова У-го, а передтим і ІУ-го Великого Збору ОУН відноситься головню до закордонного відтинка праці ОУН та до того подекуди широкого заангажування значної частини кадрів ОУН в різні сфери суспільного життя, що не лише абсорбує велику частину енергії кадрів, але й виводить подекуди члена ОУН зі свідомости приналежності до підпільної революційної Організації.

Роблячи повищі ствердження та висновки, ми не закриваємо очей на усі ті позитиви, що йдуть на користь Організації та нашої визвольної справи з факту широкого заангажування активу ОУН у політичному і громадсько-культурному житті теренів. Вони очевидні, вони великі, вони потрібні й корисні, вони необхідні. Але більш важливими та необхідними являються усі ті завдання, що їх мусить здійснювати ОУН як авангард і провідник революційної боротьби. І коли, для прикладу, Проводові ОУН потрібно покликати до дії Осередок Стратегічних Студій і спрямувати на працю до цього Осередку декілька десятків із сотень кваліфікованих одиниць, а й ці одиниці обложені працею і завданнями в українських чи чужинецьких високих школах, а в додатку перетяжені ще й громадською роботою, то необхідно зробити належний висновок, беручи до уваги потреби Організації й ієрархію наших завдань.

Приналежність до ОУН зобов'язує

Ставши на теперішньому етапі змагань спадкоємцями славної легенди ОУН, наше духово-моральне "я" і наша совість не можуть задовольнятися лише тим, що можливе, доступне та вигідне. Коли б до цього дійшло, то історія зарахує нас до поганих наслідників розумних і героїських батьків.

Споглядаючи в Україну, ми бачимо, як з тієї легенди виростає широкий фронт новітніх її сподвижників, як паралельно до бойовиків приходять нескорені, культурні діячі і як теж з їхніх рядів виростають нові герої, як у цій жорстокій підбольшевицькій дійсності далі росте та

найбільше зусиль на боротьбу проти ворога та працю в Організації і в громаді.

Поповнюючи кадри ОУН новим елементом з молодших і з середніх поколінь, не думаймо лише потребами цього дня, але вимогами того, що прийде на порядок дня завтра, за місяць, рік і за десять років. Конспірація - річ необхідна для ОУН і її членства. Коли засади конспірації будуть дотримані, тоді можна буде здійснювати стратегічні й тактичні міроприємства у розмішуванні та організаційному спрямуванні законспірованих членів у потрібні місця та на відповідні завдання. А свідоме нехтування цими засадами рівнозначне із копанням гробу під кожним членом Організації, зокрема під тими, що йдуть на працю у запілля противників чи ворогів.

Так само необхідною в Організації є дружність, здисциплінованість і відповідальність за кожний почин, крок та дію всередині Організації та в ширшій громаді і на зовнішньому полі.

Провідники клітин і кадрові референти

Незважаючи на те, що до Кадрово-Організаційного Сектора приналежні всі ті референтури, які мають пряме відношення до організування і вишколу членства та юнацтва, головна відповідальність за стан праці на цьому відтинку спадає в кожній клітині на дві особи: на провідника клітини та на кадрово-організаційного референта.

Беручи цю справу схематично, їх загальні функції можна окреслити в такий спосіб: провідник клітини відповідає за кожночасне втримування організаційного зв'язку з надрядною клітиною і, рівночасно, за реалізацію у своїй клітині всіх справ, що надходять згори, за організацію праці очолюваної ним клітини, кожночасну обсаду референтур, співпрацю між референтами й за загальну політику клітини в усіх напрямках та відношеннях. Діючи постійно в інтересах Організації на приналежному до нього терені, він повинен завжди дбати про добре ім'я Організації, планувати й узгоджувати з членами проводу заходи й працю в напрямі розбудови, вишколу та вдосконалення активу, організувати симпатиків, підготовляти кандидатів у члени, наглядати за правопорядком і дисципліною. Провідник клітини повинен бути всесторонньо обізнаний з усіма організаційними матеріялами й знати терен своєї дії до основ.

Кадрово-організаційний референт у клітині - це права рука її провідника в усіх відношеннях, а зокрема в ділянці організації кадрів, їх пов'язання, їхньої господарки, їх підготовки до завдань та оформлення в клітині. Виконуючи ці головні завдання, його основна увага повинна теж зосереджуватися на оточенні та на виловлюванні з цього оточення кандидатів у симпатиків, а з-поміж симпатиків у члени. Допоміжними у цьому можуть бути всі члени Організації, бо якраз одним із основних завдань члена ОУН є працювати між людьми найближчого й ширшого оточення в інтересах визвольної справи та Організації. При добре поставленій роботі на кадровому відтинку в клітині, кожний активний сьогодні член Організації - це звеновий симпатиків, або членів ОУН завтра.

Це загальне окреслення завдань провідника клітини та її кадрово-організаційного референта ще не вичерпує цього питання повністю. Воно лише ілюструє сутність справи. Основніше розпрацювання цього питання буде зроблено пізніше. Для нас важливе сьогодні це, щоб усвідомити собі потребу росту Організації відповідно до розширення її завдань. Маючи на увазі елементи якості, а не кількості, нашим щоденним обов'язком є переглядати громаду, вибирати з-поміж неї найбільш надійних і над ними

працювати, і цю працю трактувати як перманентну.

В аспекті дальшої ступневої розбудови й організаційного оформлення кадрів /юнацтво, симпатки, члени/ найбільші потреби зарисовуються в країнах Південної Америки, в Австралії, у Франції, Австрії і в Бельгії, де пропорційне відношення організаційного кадру до загальної кількості свідомих та жертвних українців замале, що рішає про нашу силу в політиці та праці. А загал української громади на тих теренах таких, як і на інших, де загальне положення на відтинку кадрів ОУН значно краще під багатьма оглядами.

Займаючись кадровими питаннями, ІУ Великий Збір ОУН з підкресленням наголосив такі особливі завдання на цьому відтинку:

а/ дбати про постійний і здоровий ріст Організації на всіх теренах її діяльності,

б/ стосувати селекцію членів, враховуючи всі ті вимоги, що їх Організація ставить до членів,

в/ постійно перевіряти стан готовости членських кадрів і виконність їх обов'язків,

г/ кожен член мусить спеціалізуватися по лінії своїх особистих завдань і функцій в Організації чи на інших відтинках визвольної дії.

Вказанням на ці точки закінчуємо інструктаж про напрямки й завдання праці на кадровому відтинку. Віримо й надіємося, що по лінії порушених та загально наświetлених і наголошених питань розгорнеться ще більш по-жвавлена праця в усіх організаційних клітинах.

З Постанов У-го ВЗ ОУН: Завдання кадрів ОУН

Наші кадри повинні бути спрямовані насамперед на такі відтинки діяльності Організації, які мають безпосереднє відношення до визвольної боротьби в Україні та пов'язані з її вимогами і потребам.

На головні ділянки життя й дії української спільноти у різних країнах нашого поселення повинна бути спрямована тільки та частина наших досвідчених і кваліфікованих кадрів, що поглиблюватимуть ідейно-політичний зміст культурних, наукових, суспільно-громадських, станових, церковних, молодечих і подібних організацій чи установ, унапрямуватимуть їхній перспективний розвиток також з погляду потреб української визвольної боротьби на Рідних Землях. Мусимо керуватися важливістю завдань і пам'ятати, що це тільки один із відтинків нашої діяльності, а тому не можемо зосереджувати на ньому всі сили й засоби Організації.

Праця нашого активу на різних ділянках життя української еміграції має конкретно визначену мету: дати українській спільноті на чужині ідейно-політичне спрямування, мобілізувати всі патріотичні її сили для відповідних акцій в обороні прав та волі України і максимально використовувати весь людський потенціал і матеріальні засоби еміграції для потреб української визвольної боротьби на Рідних Землях.

Наші акції в обороні України, українських політв'язнів, борців за її волю і державність, діячів і працівників української культури необхідно не тільки систематично продовжувати й розгортати, а й вдосконалювати відповідними методами і степенувати.

З П О С Т А Н О В

ПЛЕНУМУ ПРОВОДУ 21-23 травня і 2-4 грудня 1977

I. Внутрішня політика

Головною ціллю нашої внутрішньоукраїнської політики є національне визволення й відновлення Української Самостійної Соборної Держави. Це - найважливіше завдання боротьби всієї ОУН, отже крайової і закордонної її частини, на всіх ділянках.

ОУН, як визвольна організація, має на увазі передусім українські землі. Визначаючи напрямки внутрішньої політики ОУН в Україні на найближчий час, беремо до уваги теперішню дійсність і теперішні обставини.

Патріярхат

Акцію за патріярхат треба поширити на увесь комплекс універсальної католицької Церкви, пов'язавши її з українським розумінням християнства, тобто київським християнством свв. Теодосія й Антонія Печерського та мученицькою Церквою нашого часу, підтримуючи ідеали первісного християнства, далекі від впливів капіталістичного гедонізму й комуністичного матеріалізму, підкреслюючи договірні зобов'язання Апостольського Престолу супроти нашої УКЦ, та перейти до офензиви, вказуючи на ламання Ватиканом договірних зобов'язань супроти нашої У.К. Церкви. Це повинні робити передусім церковні кола з Патріярхом на чолі, а миряни - підтримувати й допомагати, у тому зокрема патріярхальні організації та громадські чинники. Організація, як досі, ініціативно унапрямує і підтримує акцію громадськості та дає також підтримку дії церковних чинників за визнання Патріярхату УКЦ. Вона одночасно підтримує заходи наших православних митрополій у напрямі об'єднання в одну УАПЦ, що є найближчим завданням на відтинку Православної Церкви

II: Юнацтво і Молодь

Не тільки відносні референти, але ТП-ди як цілість зобов'язані присвячувати постійно увагу справам юнацтва і молоді не менше, як це стосується справ, наприклад, СКВУ, СУВ, КУК чи УККА або ЦПУЕН.

Референти Юнацтва й Молоді Проводу мусять мати змогу в часі об'їзди теренів реферувати й інструктувати в справах Юнацтва і Молоді ТП і інші проводи. Так само керманичі секторів чи референти Проводу мають на засіданнях ТП-ів і орг.відправах реферувати справи своїх ресортів.

Крайові Управи СУМ мусять вив'язуватися з фінансових зобов'язань щодо ЦУ СУМ, ТП-ди зобов'язані вглянути у відповідній формі в господарку фасад чи наших господарських інституцій, щоб дати фінансову допомогу з цих інституцій Проводові і ЦУ СУМ.

Необхідно дати відкритий бій лівизні серед молоді, а не стосувати кунктаторську тактику, щоб "не робити лівим реклами", бо це може виглядати як брак віри у свою правду. Необхідно друкувати більше матеріалів у наших виданнях проти марксизму, комунізму, ленінізму як доктрини. Наша преса має більше рекламувати сумівські видання - "Авангард" і "Крилаті"; "ШП" і "ГУ" будуть частіше друкувати матеріали з БУП, що стосуються виховання і політ-освіти молодого покоління. Наша преса і сумівські видання мають рекомендувати англomовні публікації "Юкрейнієн Ревю" і "АБН Кореспонденція" та ін.

Включити у програми чергових здвигів СУМ на усіх теренах героїчні інсценізації, драматичні мистецькі картини, яких змістом буде революційно-визвольна боротьба України, її герої, борці і т.п. Для прикладу:

інсценізація з "ВШ" про Хмельниччину, визвольні змагання, УПА. Або суд над В. Морозом, чи Хресна дорога Калинця, постать Юрка Шухевича, героїчний шлях С.Бандери, ген. Тараса Чупринки, Кінгірі, героїнь-жінок, бій під Конотопом і т.п.

Направити браки в організованості Юнацтва і СУМ у теренах більшим вглядом у ці справи ТП-ів, згл. ТП-ків. Розпрацьований референтом Юнацтва на основі еляборату Голови "Що далі?" плян праці Юнацтва виконувати систематично, вивчати, пляново здійснювати й пересилати звідомлення з переробленого.

Розпляновувати й вести систематично акції, які мобілізували б юнацтво й молодь, а не чекати виключно на нагоди, тобто на принагідні акції.

Окрім інтенсивних систематичних селективних і загальних вишколів, необхідно вести основні особисті розмови з молодими, роз'яснюючи їм наші націоналістичні позиції. У нас є достаточо глибокого матеріалу для вишколів, який не є доступний молодій інтелектуальній генерації.

Референти Юнацтва й Молоді проведуть основну аналізу причин існуючих недотач ідейного й морального характеру серед значної частини молоді й накреслять шляхи виходу із цього стану.

Знайти шляхи до збаламученої частини молоді і намагатися зробити з неї принаймні добрих українських патріотів, якщо не націоналістів-революціонерів.

Діти наших членів повинні бути предметом особливого підлування /також батьків/, щоб завернути їх з лівацького шляху. - Одною з причин морального розкладу молоді буває не завжди практикована дискретність батьків, чи по відношенні до Юнацтва неконспіративність щодо справ Організації, або й нарікання і критикоманія.

Підтримуємо створення Фундації ім.проф.Ващенка, видання його творів, що має особливе значення для України, та доставлення їх туди.

Необхідно в усіх ТП покликати реф-а молоді і повідомити про це референта молоді Проводу.

Молоді зобов'язані користати зі спеціального військового вишколу, де це тільки можливо в чужих арміях, і власними заходами за поміччю тих, що його отримали по фаховій лінії, та використовувати всякі можливості у країнах замешкання.

Зобов'язується Референтуру Молоді давати критичну аналізу /коментарі/ матеріалів ІСПО, щоб цього типу вишкільна робота була ведена в нашому дусі, в пов'язанні з національно-визвольною боротьбою, організованою УВО-ОУН-УПА.

III. С Б

Скріпити акцію по лінії СБ в теренах і призначити там, де немає, теренових референтів СБ.

Звернути увагу на відмолоджування СБ, вишколювати і взагалі підготувати молодих, придатних до цієї роботи, людей. Організувати не лише загальні вишколи, але зокрема спеціалізовані.

Наказується всьому активові зберігати засади конспірації на всіх організаційних ступенях.

IV. Зовнішня Політика

Підкреслюється необхідність призначення чи активізації зовнішньо-політичних референтур у теренах, де вони ще не існують. Активізувати АБН.

Необхідно, щоб наша преса відмічувала всі наші акції, а зокрема з теренів, де нема місцевого пресового органу Визвольного Фронту.

Необхідно вручити в поодиноких країнах державним чинникам документацію про нашу визвольну боротьбу й насилля над правами націй і людини та-

кож після Гельсінк, щоб спонукати тим чином піднесення протиросійської дії, щоб всюди пропагандивно актуалізувати нашу справу й натавровувати терор ворога.

У. Акції в обороні України і політичних в'язнів

Окрім відмічування історичних подій і постатей в даному році, ставити одночасно гасла року для акцій, зв'язаних зі сучасною боротьбою в Україні, наприклад, проти русифікації, депортації, перемішування народів, російського колоніалізму та агресії.

Звертати увагу на термінологію: не існують українські дисиденти, але борці за незалежність України.

Не зв'язувати борців за державну незалежність України з російськими дисидентами, ані тим паче запрошувати їх з доповідями на форумах наших Комітетів Оборони Українських Політичних В'язнів. КОУПВ'язнів мусять підлягати ТПроводам і діяти за вказівками, напрямними і дорученнями ТП, діяти та бути підзвітними ТПроводам. ТПроводи відповідають за діяльність КОУПВ'язнів перед Головним Проводом.

В акціях оборони українських політичних в'язнів поставити зокрема справу Юрія Шухевича, як також Святослава Караванського, членів ОУН-УПА, які десятки років караються по концтаборах і тюрмах.

Акцію вести в обороні України, наголошуючи ідею УССД, а не лише гуманітарні моменти. Цей аспект акцій ставити на другий план, вибираючи для цього такі кола вільного світу, які для інших акцій непридатні. Наша акція мусить бути за державу, за розвал російської імперії. Комітети оборони українських політичних в'язнів повинні наголошувати момент державної незалежності, за яку борються в'язні, а не лише права людини. Першим правом людини є власна державна незалежність як члена нації.

Необхідно вести від часу до часу спільні акції з представниками інших поневолених націй під фірмою АБН, а не "Кептів Нейшенс", за розвал російської колоніальної імперії, відкликаючися до Деклярації ОН з 1960 і 1972 рр. про деколонізацію, про надання національно-державної незалежності усім народам світу й за резолюцію Конгресу ЗСА з 1959 р. про підтримку визвольної боротьби поневолених у російській імперії націй за відновлення національних незалежних держав України й інших поневолених націй. Перестати лякатися фірми АБН, бо лише ті перемагають, які відважно стають проти хвиль.

Акція лише за людські права може звестися до спільного фронту з єдинонеделімицями.

Розкривати прокомуністичну затію Комітету Плюща, створеного з троцькістами, пригадуючи, що саме Троцький командував ордами, які задавили волю України. Марксистські ідеї Плюща треба опрокидувати, не вагаючися їх засуджувати та вказувати на їх шкідливу роль.

Не шукати ніякої посередньої дороги між прокомуністичними чи лівими течіями або людьми, але аподиктично протиставляти їм наші націоналістичні ідеї.

Не лякатися й не приховувати наших фірм та не ховатися під чужими фірмами.

Наші господарські-фінансові підприємства в різних країнах зобов'язані матеріально допомагати в'язням і їх родинам /пакунки тощо/.

УІ. "Шлях Перемоги": Кожен член ОУН мусить, згідно з рішенням ВЗ, пренумерувати "ШП", крім емсритів і звільнених орг.порядком від цього обов'яз.

Наші періодики зобов'язані себе взаємно пропагувати, давати рецензії на наші видання, оголошувати зміст кожного випуску наших місячників, як "В.Шлях", "Ю.Ревю", "АБН Кор.", "Вісник ООЧСУ"

3. Ярополк

НАЦІОНАЛІЗМ - ЦЕ ІСТИНА КОНКРЕТНА

У своєму есеї "Серед снігів" пише Валентин Мороз: "Під прапором націоналізму відбувається національно-визвольний рух у всьому світі - найвизначніше явище сучасності... Доки будемо допотопним ~~поєміховизь-~~ком? Доки будемо твердити, що земля стоїть на черепасі? Доки будемо вважати лайкою поняття, яке цілий світ вживає в позитивному значенні, яке більше чим половина людства вважає своїм прапором?..."

Як розуміє і пояснює Мороз суть і поняття націоналізму? Він каже: "Я знаю, що всі люди є рівні. Це говорить мій розум. І разом з тим я знаю, що мій народ особливий, найкращий. Мій народ - окрада землі. Мій народ - стріла з Божого лука. Так промовляє моє серце. Не розумно зводити голос розуму і серця до одного знаменника. Голос розуму необхідний. Але людина, в якій розум загриз серце, - це шкаралупа без ядра. Розумова вищість не завжди свідчить про д у х о в у вищість. І вкінці: націоналізм це Істина конкретна - як добро, правда і краса. Істина - національна. Тобто вона одна для всіх, але з мільйонами граней. І до кожної нації повернута однією неповторною гранню. Місія нації - знайти свою грань, яку ніхто крім неї не знайде, і цим збагатити людство. Батьківщина - це святість. Коли йдеться про святощі, - тоді логіка ні при чому... Нація - найсвятіше. Нація - це синтез усього духовного, чим володіє людина..."

Повищі цитати з есеїв В. Мороза "Серед снігів" і "Мойсей і Датан" характеризують нам погляди та "вірую" сучасного молодого покоління в Україні, яке стоїть відважно і виразно на фронті боротьби нашого народу за своє національне визволення і власну державу. Це покоління, як виявляють їхні ідейні мислі у зіставленні з ідеологією ОУН, перекликається в багатьох місцях з ідеологічними постановами ІУ-го і У-го Великих Зборів ОУН.

Кращий вигляд на успіх має боротьба, коли існує ідейна співзвучність між борцями за українську державу у світовому розпорошенні /українців в Україні і поза її межами/. І так є на сучасному етапі боротьби, отже немає сумніву, що час вирішальних подій гряде. Назустріч їм готується Україна і нам треба бути готовим до них.

"Ніщо на світі - ні багатство, ні слава, ні таланти, не заступлять одного, того, що є законом понад усі закони: будь приготований!. Бо - як розумував Кіплінг, - нації проходять і по них нема й сліду, а історія подає нам причину цього, просту й єдину розгадку у всіх випадках: впали народи тому, що не були п р и г о т о в а н і "...

Як Істина конкретна в Україні, націоналізм воплочується й утверджується в народі та здобуває все ширші круги активно-діючих ісповідників. Його молодий ідейний струмінь наснажує український народ активізуючими первнями національного духа, розвиває процес національного відродження, що його не в силі гамувати Москва, і скеровує його у русло успішної боротьби з ворогом, яка проходить на наших очах. Це ж відбувається за законом - "Будь приготований!". Феноменальний процес політизації українського народу в сучасному з його активним виявом в Україні - це незборима сила українського націоналізму, який успішно здійснює свою мету.

Спотворюване фальшивими окресленнями, оплюгавлюване та інтерпретоване в дусі імперських інтересів Росії слово "націоналізм" регабілі-

тується у понятті народу молодим ідейним національним поривом. Дмитро Квецько в листі до заступника прокурора СРСР О. Гусєва заявив:

"В обороні їх /нахабно порушених і грубо потоптаних прав людини/- повстану Я, у к р а ї н с ь к и й н а ц і о н а л і с т, з почуття людського обов'язку, який у мене так закорінений, як і непохитне переконання, що український націоналізм якраз і є тою частиною людського сумління, що являється основою європейської цивілізації".

В той час, коли в Україні слово "націоналізм" знов прибирає горде в народі звучання, на еміграції завважається декуди відворотний процес - деградація націоналізму за інспіраціями і пляном ворога, що навмисне змішуючи різні поняття, ідентифікує націоналізм з нацизмом і фашизмом.

Поборюючи українські національні ідеї, яких виразником є український націоналізм, наші вороги і недруги надають негативне значення українському націоналізму, - це зрозуміле. Але чому цим користується теж деяка українська опозиція до ОУНР, і чому деяка українська молодь, що хоч з природи є націоналістичною, ніяковіє, коли її звуть націоналістичною? Зокрема серед наших ніби то "прогресивних" груп на чужині слово "націоналізм" набрало відтінку дискримінації.

Різні арабські і африканські визвольні рухи, які називають себе демократичними, соціалістичними, народними і т.п., є визнані загально як націоналістичні рухи даних народів, їх респектує світ, з ними рахується і їх спомагає; респектує і тих, що в назві неприховано зберігають прикметник "націоналістичний", бо ідея і дія як одних так і других - унаслідок питоменності їхніх націоналізмів.

Ані шотландці, ні валійці не цураються, але гордо визнають свій націоналізм. Під прапорами свого шотландського чи свого валійського націоналізму йшли в останніх виборах до британського парламенту кандидати-націоналісти, і як націоналісти перемогли своїх консервативних чи соціалістичних опонентів. У шотландців і у валійців націоналізм звучить гордо і переможно, і ніхто не посміє пов'язувати їхнього націоналізму з нацизмом чи фашизмом, ніхто їх за їхній націоналізм не принижує, не деградує. Шотландська і валійська молодь вступає масово в ряди цих націоналістичних партій і з гордістю визнає свій націоналізм.

Декларативно - палкими і голосними заявами ніхто не заслужить собі звання націоналіста, як і декларативно не відмовиться від цього ніхто з тих, чия духовість і вся діяльність про це свідчать.

Втеча від назви "націоналізм" не є і ніколи не буде спасенною для української визвольної справи, але виповнення всіх царин українського національного організму елементами й змістом творчого і динамічного націоналізму - дає гарантію успіху.

Будь ми націоналістами, будь соціалістами, лібералами, демократами, чи навіть "супердемократами", - з цієї причини сильні цього світу не змінять свого становища до нас: єдино доконані факти, сила, яку змобілізує наш визвольний рух, і успіх нашої боротьби змінять становище світу у користь нашої справи. Світ рахується з силою. В цьому напрямі мусить бути спрямована наша увага. Цю силу дає націоналізм. Але в деякого помітна девальвація націоналізму. Винні в тому чужі чинники, але не без вини є й ті, які призабули, що націоналізм це істина конкретна, правда, до якої не вільно легковажно ставитися. В умовах довголітнього життя на еміграції деякі піддалися процесові духової демобілізації і затрачують поняття ієрархії завдань і обов'язків.

В Україні й поза Україною застосовуються різні форми і способи в боротьбі-змагу за визволення. Найважливішим є, щоб на кожному місці йшла праця для однієї мети. Так має бути і в суспільно-громадських організаціях. Це корисна для Організації праця, але в її ході і розвитку затрачується деколи в членів активу ієрархія вартостей. Громадський сектор має бути допоміжним чинником у схемі завдань члена Організації, яка діє для української визвольної справи, для України.

Наша молодь і юнацтво, що знають історію ОУН, подивляють минуле, плекають культ героїв, прагнуть теж проявити себе як революційний чинник і перебрати від старшого покоління членів Організації революційний прапор ОУН.

В обличчі цього, з думкою і турботою про молоду зміну ОУН, необхідно, насамперед, ревалювати націоналізм до його питомої вартости, надати йому повноцінну суть і вагу та горде - теж і на чужині - звучання. Це вимагає від членства належного трактовання упорядкованої в ОУН ієрархії вартостей і завдань, а саме: Україна, Організація, визвольна боротьба, як суть і зміст діяльності члена Організації. Позиції члена Організації на громадському відтинку не змінюють цієї ієрархії завдань. Всюди член Організації веде працю під кутом інтересів Організації і визвольної боротьби України. У великому вахлярі закордонного українського громадського життя член ОУН не сміє заперти чи затратити ідентичности члена Організації. Наша постава і дія сприятиме розвиткові наших ідей серед української організованої спільноти та мобілізуватиме українську молодь у ряди нашої Організації.

Поза межами України ми маємо виконувати відповідні завдання і відповідну роботу - для української визвольної справи.

3 Постанов У-го ВЗ ОУН: Молодь і Юнацтво

Непереможною ходою крокує світом націоналізм. Він несе кінець імперіям і поневоленню народів, встановляє нові держави, відновляє пригнічені наїзником впродовж століть почуття національної чести й гордості, окремішности, прагнення волі і суверенности на території зреволюціонізованого ним народу.

Великі подвиги й геройські чини українських борців на великому шляху його історії вивершують в Україні непереможний похід українського визвольного націоналізму.

Для здобуття кращого майбутнього українському народові молодь вже з юних років мусить давати свій вагомий вклад. Відтак, стаючи на зміну старшому поколінню, переймає його здобутки, ідеї, боротьбу і досвід, щоб не переривалася нитка тягlosti змагань поколінь за власну самостійну державу.

Кожне покоління української молоді нашої доби давало свій творчий і бойовий вклад під знам'ям ОУН-УПА у процесі творення української духовної держави, і це є основним чинником у розвитку широкого всенационального руху, що могутньою бурхливою хвилею проходить в Україні.

Молоде українське покоління виявляє свій незнищений національний імунітет проти насильної індоктринізації злочинною т.зв. виховною системою комсомолу і партії та стає ініціатором, носієм, пропагатором і борцем за українські національні ідеї. - У прямому ідейному ударі з більшевизмом перемагає визвольний націоналізм.

Б. Підмогильний

НАЦІОНАЛІСТ Є ІДЕАЛІСТОМ

Світоглядний націоналізм без етичного ідеалізму у житті - це облу-да. Націоналіст за своїми переконаннями має бути у житті ідеалістом, му-сить плекати культ героїки життя, суворий його зміст. Очевидно, не вима-гається у двадцятому столітті цивілізації і технічного поступу їх нехту-вати, але вимагається ставити на службу національній ідеї максимум своїх сил і максимум самопожертви й самопожертви.

Який сенс життя людини - це запитання мусить стояти перед кожним націоналістом. Чи плекання й потурання вигодам життя, перецінювання ма-теріяльного, дочасного, можна погодити з націоналістичним світоглядом і етичним ідеалізмом? Ми не пропагуємо в епосі атому й висадки на мі-сяць - культівування чумацьких волів, але доба атомів і полетів на мі-сяць зовсім не означає нехтування Божих і національних заповідей. Етика й мораль, духові вартості, культ героїки життя й посвяти "за друзі сво-я" не є протиставні розитковій технології й цивілізації. Йдеться про зміст життя людини. У тридцятих роках націоналісти писали і відкрито перед окупантським судом 1936 року захищали погляд, що національно-суспільний зміст має опанувати життя людини, а егоїстичні бажання мають чи можуть бути лише відхиленням від національно-суспільного змісту жит-тя. Більше того, ми йшли ще далі у своїй етичній теорії, супонуючи, що альтруїзм для героя є його "егоїзмом", бо в альтруїстичному національно-суспільному змісті життя він знаходить своє особисте задоволення, свій духовий мир і радість. Герої - це альтруїстичні "егоїсти", які в само-посвяті знаходять своє самоздійснення, свою радість і втіху.

Можливо, що воли - це лиш ідеал, але без ідеалів-прикладів немає етичного життя. Без мучеників не буває релігій, без героїв немає нації. Батьківщина є там, де є могили. Батьківщина не є там, де є добре, але там є добре, де є батьківщина. Очевидно, ми не досягнемо такого стилю життя усіх, щоб ідеал героя був усіми здійснений. Але наше намагання - йти шляхом героя, пропагувати його шлях велета духа й моралі, і світо-чем життя його робити. Як далекий цей шлях від сучасного?

Це не є правда, що тепер немає героїв. Їх тисячі й тисячі, але їх культ знехтований. Не вони є ідеалом життя, але людина вигідного життя. І навіть Церква пішла на цей шлях культу гедонізму, злагіднюючи колиш-ні старі традиційні суворі вимоги життя, замінюючи їх достосовуванням до сучасного стилю консумпційного суспільства. Чим убогіше було життя суспільства, чим суворіші були лицарські обичаї середньовічних лицарів, тим суворіші були закони Церкви. А тепер є якраз навпаки. Навіть Церква починає толерувати ламання Божих заповідей. Скільки священників сьогодні веде негідне життя? Приклади: кардинал Парижу, чи єпископ з французької провінції. Ламається суворі мораль. Треба нового Савонаролі, який кар-тав би за упадок моралі. Для нас, націоналістів, що культивують героїч-ну концепцію життя, мучеництво за ідею, бій до смерті за правду України, за героїчного Христа, - сучасний світ - не наш світ, сучасні псевдо-вартості консумпційного суспільства - не наші вартості. Ми хочемо жити вічним і для Вічного! Ми хочемо бути у цій темряві сучасного гедонізму життя, культу залотого теляти, - лампадами іншого, нового - старого жит-тя лицарів Святослава й Запоріжжя, повстанців з Холодного Яру й героїв ОУН-УПА.

Що означає жити суворим і повним посвяти життям в епосі сучасної цивілізації? Це не означає не вживати автомашини чи літака, телефону

чи холодильника, але означає обмежитися до мінімуму кінцевого з погляду вигоди життя, користуючися модерною цивілізацією й технікою, а все інше жертвувати на службу батьківщині. І за цивілізаційними й технологічними досягненнями стоїть людський д у х , людська мораль, яка лишається незмінною без огляду на те, чи людина їде волами чи літаком. Етичні цінності не мінються. Вічне лишається вічним. Чим більше вникає людина у всесвіт, тим більше стає перед нею проблема Абсолюту, Бога, Духу, а не праматерії. Людина пізнає чимраз більше предвічний порядок речей, зникає матерія, приходить Дух, як цар світу, як причина буття - Абсолют. Чи людина уявляє Абсолют як християнського Бога, чи мохаммеданського, чи виключно у філософському, онтологічному, метафізичному його схопленні, - це не є вирішним. Вирішним для людства є, що - Абсолют існує, Бог стоїть над усім! Найбільші фізики й філософи світу найближче пізнають Абсолют і стають перед його загадкою.

Християнська концепція Бога ставить суворі вимоги до нас. Не думаємо, що можна виховати молодь без культу ідеалу людини високої моралі. Найперше треба - поруч націоналістичного світогляду - одночасно вкорінювати в духовність молоді людини: яка мета буття, яка мета життя Людини - Богоподібної істоти, плекати її життєвий ідеалізм, виховувати у самопошанні, ризику, суворому стилі життя, без вигід життя. Ї помилкою толерувати проступки проти людських чеснот, нпр. еротизм, сексуалізм, розпорошеність, вигідництво, корупцію, надужиття, а вдоволятися лише фразами про світоглядний націоналізм. - Націоналізму немає без життєвого ідеалізму й суворого стилю життя. Розпусник не може бути націоналістом. Злодійчук і обманець не може бути націоналістом. Марнотратник не може бути націоналістом. Брехун не може бути націоналістом. Боягуз не може бути націоналістом. Матеріаліст, що ставить матеріальне понад усе, не може бути націоналістом.

Виховання молоді треба вести одночасно такими лініями: вирощувати, плекати благородні людські риси, прикмети, чесноти - ідеалістичні, альтруїстичні, противигідницькі, протигедоністичні, й вирощувати націоналістичні, героїчні чесноти - самопошанні, самопожертву за Вітчизну, "за друзі свої". Допоміжним у вихованні буде завжди мілітаризація молоді, військовий дух, дух дисципліни, суворости, порядку, послуху, пошани до старших, суворости звичаїв. Молодь має обов'язково відбувати військову службу. Виховання означає не лише теоретичне вивчення певних правд, але передусім практику, перетворювання у життя теоретично засвоєного кожнораз у живій дійсності. Без випробування в живому житті націоналістичних і людських засад виховання - немає виховання. Виховання це передусім здійснене в и м о г а - постійна, систематична, щоденна, на кожному кроці.

3 Постанови У-го ВЗ ОУН: Завдання кадрів ОУН

Підтверджуючи важливість Постанови ІУ ВЗ ОУН у справах молоді й юнацтва ОУН, з окремою увагою до молоді в Україні, У Великий Збір закликає увесь членський актив до пожвавлення організаційної роботи, виховних і вишкільних завдань на відтинку Юнацтва ОУН у вільному світі.

У ВЗ уважає за необхідне систематично вести освітню національну і політичну роботу серед тих груп молодшого покоління, які в чужих школах та університетах підпали під вплив неомарксизму, соціалізму, анархізму, й поширюють різні ворожі або утопічні концепції між українською суспільністю, нехтуючи національними аспіраціями нескореної України та її попередніх і сучасних борців-героїв.

Ю. Клименко

ДО ПИТАННЯ ДОРОСТУ ОУН НА ЕМІГРАЦІЇ

Коли думати про наше майбутнє, майбутнє нашої Організації на еміграції, приходять на думку ті організації, які були колись, які відгравали провідну роль в українській суспільності і в її внутрішніх суспільних і в зовнішньо-політичних діях, а тепер зішли до мінімум свого членства і до мінімум впливу в нашому суспільно-політичному житті. Так соціалісти-радикали, як і УНДО, відіграли помітну роль в найновішій історії Західної України, а тепер вони змаліли й зникли з української політичної арени. Причиною було те, що УВО й потім ОУН забрали найкращу частину молоді в свої ряди, а решту наставили негативно до радикалів і УНДО, і вони не мали можності рекрутувати собі dorostу з-поміж молоді, а це стало причиною їх повільного відходу зі сцени.

Нам треба добре до того процесу приглянутися. Ми, заняті своїми біжучими справами, не завважуємо, що наша Організація незабаром /у 1979 році/ буде відзначувати своє 50-річчя, а її члени на еміграції в більшості переступили границю 50 літ життя.

Що за той час сталося? Дуже багато з-поміж нас забрала боротьба, і то забрала самих найкращих, багато відійшли природним шляхом, багато відпало з різних причин. Тепер дуже виразно відчувається на еміграції брак рук до праці на різних ділянках. Проти нас іде постійна пропаганда всіма можливими способами. Деяка українська преса полегоньки, але постійно, повторює легенду про нещастя через "розбиття", а вину того розбиття посередньо, а то й безпосередньо, складає на бандерівців. До того додається дуже делікатну заввагу, що - мовляв - наша молодь зневірюється й відчужується, бо бачить розбиття, хоча таке твердження не є правдиве, бо "розбиття" було б лише при монопартійній тоталітарній політичній системі. А "розбиття" є в кожному народі. У наших рядах є тепер замала кількість молодих людей.

Причин багато, але головніше є те, що ми не поставили питання молоді у нас на перше місце між нашими завданнями. Правдою є, що в усіх постановах ми писали, що це є наше першочергове завдання, але в ставленні роботи ми не здійснювали своїх постанов так, як вони були написані.

Коли ми назначили у проводі даної організаційної клітини референта молоді, то це вважалося, що справа поладжена. До того часто було так, що той референт мав не тільки те завдання, але ще багато інших справ.

Бувало також, що попередній референт і його праця не становили основи діяльності нового референта. Новий референт починав все від початку, мов би на тому полі ніхто перед ним не працював. Весь досвід і багато з того, що було зроблене, пропадало. Це я знаю з власного досвіду. Тому в нас немає зібраного вишкільного матеріалу, хоча він є багатющий, немає збірників, хоча є спрацювання, ані немає упорядкованого в одну суцільну цілість пляну, хоча є розпрацьована схема занять для молодих членів Організації.

Що мають робити молоді члени ОУН, це дуже важливе, бо коли вони не дістануть відповідного навантаження завданнями, це їх знеохочує. Вони в часі вишколу чують, що Степан Бандера був уже Крайовим Провідником, коли мав 24 роки, а вони часом і по тридцятці є у нас часто трактовані як молодь, яка ще не доросла до провідних постів. Ми не віримо, що вони зможуть так це все зробити, як старий випробуваний член, і ми інколи даємо першенство старим і випробуваним перед молодими. Це правда, що

на еміграції не може вирости такий, як виростав у крайових умовах, але ж ми їх до крайових завдань не заставляємо.

Ми не звертаємо належно уваги нпр. на те, що робить УНРада, борсячись у своєму безвихідньому положенні. А унрадівці часто, хоч неправдиво, інформують про неможливість дійти до порозуміння, а найважливішою причиною того є - мовляв - бандерівці. Хоч вони цього так виразно не кажуть, а згадують про "певне середовище", чи найсильнішу теперішню партію, але зі змісту легко догадатися, про кого мова. А ми замало вивчаємо молоді причини такого становища. Це все впливає на молодь, яка й так має мало зацікавлення суспільно-політичними справами. Ще від 1970-го року, коли почало приходити щораз більше вісток про національно-визвольний рух молодого покоління в Україні, молодь наша на еміграції зацікавилася тим, але неприготована достаточо нами, сприймає це явище не так, як належало б. "Смолоскип" і ЗП УГВР маніпулюють дуже хитро вістками з України і надають вигляду, немов би вони єдині мали постійний зв'язок з Україною. Про наші контакти молодь не поінформована, а наші противники втовмачують їй, що ми тільки говоримо про зв'язок з Краєм, а в дійсності так не є. Таких впливів на молодь є більше, як тут подано, але й цих вистачає, щоб ту молодь звести на неправильні шляхи.

А що ми робимо, щоб молодь з'єднати до себе, до Справи, за яку змагаємося? Ми від самого початку нашого виходства з України опікуємося організацією молоді СУМ і присвятили їй багато старань і праці і коштів, але сумівці, виріши й закінчивши високі школи, в замалому відсотку залушилися з нами. А чи почуття такого обов'язку в СУМ вщеплюється в часі виховання молодим хлопцям і дівчатам?

Коли до того додати, що частина молоді включилася в ряди Пласту, де вони не можуть набратися відповідного наставлення до нас, то ми маємо приблизний образ становища на відтинку молоді. Інші молодіжні організації у своїй настанові далеко від нас і далеко від України. І їх мало.

На еміграції є частинно інші вимоги до члена Організації, як у Краю, бо й подекуди інші є завдання Організації на еміграції, як є у Краю. Крайової праці ОУН на еміграції має мало в порівнянні до Краю, а суспільну і зовнішньо-політичну роботу можуть дуже добре виконувати молоді члени ОУН, які вирости на еміграції. Придивімося напр. до молодих учителів. Довго було у нас переконання, що у школах українознавства може вчити тільки старий, ще з Краю, учитель, і ще й досі так є, що учителя звільняє зі школи тільки смерть. Але є вже багато молодих учителів у школах українознавства і вони зовсім не гірші від тих, які були і помирали. Приклад з молодими учителями може нас запевнити, що й на інших ділянках суспільної роботи молоді могли б задовільно вив'язатись з тих завдань, які ми їм поставимо. Подібно є і зі зовнішньо-політичною роботою, бо молоді знають і мову й частинно умови праці серед чужинців краще, чим наші старі члени. Треба їм більше довіряти і ставитися до їх праці з відповідним виразом розуміння, а також дати відповідний вишкіл систематично й планоно. А коли вони й поблудять у початках, то це ще не причина, щоб їх відкидати. Ми також робили помилки, заки навчилися.

Ми маємо багато здібних і визначних учнів середніх шкіл, дуже багато визначних студентів на таких університетах, як Сорбона, Оксфорд, Кембрідж, Гарвард, Вест Пойнт, і на інших визначних славних університетах вільного світу. Одних і других нам треба приєднати до себе. Ми не зробили цього тоді, коли вони виростили, то ж не сміємо далі бути байдужими до них, коли вони вже здобули собі високі позиції і становлять високовартісний потенціал. /В університетах ЗСА у 1976 році було понад 500 професорів-українців!/. Але до того треба взятися не примі-

тивними способами, бо програємо справу.

Найперше треба знайти для них завдання відповідне до їх зацікавлення і їх знання. Нпр. в одному місті, у 1976 році, один наш молодий професор і один інженер zorganizували в університеті симпозіум на тему - "Націоналізм в ССРСР і в Східній Європі". В тому симпозіумі взяли участь 50 професорів різних національностей зі своїми працями. З того вийшла велика, понад 500-сторінкова книга, яку видав університет і розіслав у науковий світ.

У даному випадку було велике зацікавлення професорів, бо вони мають можливість поважної публікації своїх праць, чого від них вимагають університети, а їхня праця виходить на добро визвольної боротьби, що є в нашому інтересі. При тому вони набирають до нас відповідного наставлення відчувачи, що з нами можна успішно працювати. А це є те, що ми хотіли б у них викликати.

Корисних наших визвольній справі тем можна придумати багато. Наприклад русифікація української мови в ССРСР, фальсифікація історії України в ССРСР, колоніальний визиск України в ССРСР, економічні підстави й вимоги самостійності України і т.п.

Але не тільки професорів можна в цей спосіб зацікавлювати і притягати до співпраці. Студенти, які пишуть докторські праці, можуть під нашим впливом вибирати собі теми з визвольної боротьби, які їх до нас наближують, а для нашої визвольної справи приносять користь.

Є тепер в одному університеті студент, який запропонував професорові, що він напише свою докторську працю про ОУН, а до нас звернувся, щоб ми йому дали до цієї праці потрібні матеріали. Які ми йому дамо матеріали, така буде й його праця, а так само і його відношення до нас відповідно оформиться. Важне, що ту працю будуть читати три професори університету і в такий спосіб будуть поінформовані про ОУН, а крім того, це може бути перша поважна праця про ОУН в англійській мові. Цей університет може теж видати її друком, якщо вартість книжки на це буде заслуговувати.

Це були б заходи тільки на малу скалю. Щоб охопити ширший загаль, треба під час вакацій скупити з'їзд українців, які покинули університетські студії в Америці, Канаді і інших країнах, в найбільш пригожому й популярному місці з дуже старанно підготовленою програмою. Можна це повторяти кожного року, а для ведення тих з'їздів обрати комітет, чи оформити як товариство професіоналістів, чи щось подібне. Головне, щоб їм представити потреби українського поневоленого народу, їхні можливості і їхні обов'язки йому допомагати. Такі з'їзди могли б мати багато корисних наслідків. Молодь мала б також можливість записуватися, чого їй дуже бракує й тому є в нас в останньому часі так багато мішаних подруж. Тут була б теж можливість для нас краще пізнати їх і вибрати з-поміж них таких, за якими ми шукаємо.

Молодь на таких з'їздах наглядно побачила б свою силу і це дало б їй поштовх до праці для загального добра.

Все це поширило б завдання референтури Молоді, тому нам потрібно поширити референтуру. Треба зібрати всіх тих, які колинебудь мали до діла з виховною працею, і zorganizувати сильний гурт людей, який міг би це все зробити. Не вагаймося знати відповідних людей навіть з найважливіших постів і дати їм до виховної праці, бо вона тепер у нас найважливіша, бо вона дасть дуже скоро цінних людей, які заповнять опорожнені місця по відході старших виховників і вишкільників. Інакше кажучи, нам треба здобутися на дуже коштовну інвестицію у виховно-вишкільну ділянку,

бо лиш тоді можемо надіятися високого прибутку.

Нам потрібний сильний виховно-вишкільний центр, в якому планувалась би робота, який працював би над вишкільними матеріалами та студіював би потреби й недоліки нашої виховної праці. У нас є вже дуже багато зробленого, є багато придбаного виховного і вишкільного матеріалу й досвіду, але це все треба конечно зібрати, упорядкувати й дати до широкого і планового користування.

Цього всього не може зробити одна людина, ані порозкидувані по світі одиниці, які не мають зі собою постійного контакту. І з цією важливою справою треба поспішати. Нам осталося не більше як десять літ. Якщо те все не буде в тому часі зроблене, наша Організація на еміграції може дуже послабнути.

Не забуваймо, що не-українські еміграції дістають постійно підкріплення живими людьми з СРСР, а для України, по плану Москви, цей шлях закритий. Наша еміграція мусить бути сильна сама собою й ідеями з України та живим прикладом героїв в Україні. Ми мусимо бути сильними на еміграції вирощеними Лемиками чи Олійниками, на еміграції вирощеними героями - націоналістами - борцями!

Тож працюймо так, щоб таких націоналістів виростити.

3 Постанов У-го ВЗ ОУН: Молодь і Юнацтво

Джерелом дії патріотичної молоді в Україні є її горіння національною ідеєю й активне включення в революційні процеси нашого народу.

В своїй дії ця молодь відзначається своїм революційним характером, сміливістю виступів проти ворога в обороні українських національних традицій, в боротьбі проти русифікації і чужого українській духовості стилю життя.

Вагомим явищем у визвольному процесі в Україні є ця обставина, що молоде українське покоління самоусвідомило собі на підґрунті боротьби ОУН-УПА тисячолітні духові коріння української нації. Воно віднайшло своє місце, як авангард боротьби не лише в обсягу захисту української духової спадщини, але й запевнило собі і широким колам української молоді нерозривну пов'язаність з українською нацією. Відновилися: призабута в минулому ідея Соборів, культ могил, культ славних предків та лицарський стиль життя.

Поєднання національного героїчного гуманізму з воюючим християнством, особливо рельєфно виявилось серед молоді генерації України.

Бій молодого покоління проти т. зв. пролетарського інтернаціоналізму, тобто російського імперіялізму й повнізму, - бій в ім'я ідей націоналізму й повороту до духових, моральних і культурних вартостей пражристиянської України, національна гордість на велич тисячолітнього Києва є свідченням того, що наступ Росії в ідеологічній, політичній і виховній площинах, включно з фізичним терором, призначений на повну й невідхильну поразку.

Гарантія української перемоги лежить у тому, що молоде покоління не лише повернулося до української національної ідеї, але й саме визнало націоналізм за рушійну силу в світовому розвитку.

Ю. П. К.

ПОВОРЮЙМО ЛІВІЗНУ

Роблять шкідливу роботу

Язвою внутрішньо-української дійсності на еміграції під сучасну і ру є орієнтація деяких політичних капітулянтів на збанкрутовані доктрини марксизму, діалектичного й історичного матеріалізму, які - щоб себе рятувати від повного блямажу, - закриваються формулами неокомунізму, неомарксизму, якогось комунізму "з людським обличчям". Дехто з марксистів висуває необхідність здефініювати і творити етику й естетику марксизму.

У чому суть справи? Етика мусить мати релігійне підложжя, метафізичні основи. Марксизм ніколи не може мати етики гуманности, бо це по своїй природі антигуманна доктрина. Про яку ж естетику марксизму може бути мова?! Найвища якість естетики в тому, що естетичні пережиття викликають благородні, ушляхетнюючі етичні пережиття. Марксизм - це матеріалістична, безбожницька, антинаціональна, клясократична ідеологія і соціалогічна доктрина, побудована на ненависті і внутрішній боротьбі в лоні кожної нації аж до знищення однієї її частини. Клясичний захисник і практичний реалізатор доктрини Маркса в її російському варіанті, питоменню духовості російського народу, - Ленін довів цю правду до її логічного кінця: від знищення поміщиків до знищення почерез т.зв. куркулів, тобт трудолюбивих, підприємливих, ощадних, талановитих хліборобів, аж до знищення малоземельних селян і запровадження суцільної колективізації сілського господарства включно - новітньої панщини і неволі.

Відомо, що колективізацію, заведену винищенням сімох мільйонів селян пляновим голодом, організованим і переведеним російськими комуністами і їх спомогачами - Скрипниками, Любченками і т.п. "єврокомуністам" - у принципі обороняли у свій час ліві уердепісти. Її обороняють у засіді, як т.зв. соціалізацію /"усуспільнення"/ власности на землю, речник якогось неокомунізму і неомарксизму, а теж ленінізму, що його "здеправив" Сталін. Неомарксизм пропагують і популяризують новітні політичні еміграційні зміновіховці.

Ніякий комунізм чи марксизм як клясократична доктрина, побудована на зоологічній ненависті і боротьбі, ціллю якої є повне знищення однієї а потім другої частини в лоні нації, - не може ставити собі як головної цілі - НАЦІЇ, її державности, що - зрештою - твердять самі недобитки його в українській дійсності і на чужині. Один з них каже прямо: українська держава для нього це лише засіб для здійснення соціалізму як міжнародної доктрини. Йому отже ближчі соціалісти чи комуністи чужих націй, як націоналісти власної рідної нації.

Твердження емігрантського неомарксиста про те, що центри "справжнього" марксизму і ленінізму є в "провінціях", мовляв, Київ чи Тифліс, а не Москва, це шкідлива для української визвольної справи робота на Заході. Це може мобілізувати певні кола антикомуністичного Заходу проти України як згодного носія інтернаціональної клясократичної комуністичної імперіалістичної доктрини і способу життя, тим більше в ситуації, коли російські дисиденти на еміграції є антикомуністами. Отже Україна мала би бути тим одіозним чинником, що "оновляє" збанкрутовану імперіалістичну ідеологію і комуно-тоталітарний спосіб життя. Кому це потрібне? Напевно - не українському народові.

Передовий російський дисидент-єдинонеділимець, головний редактор "Континенту" В. Максимов заявив західній громадськості, що він певен за

майбутнє Росії, бо російський народ оновляється в дусі християнства і оновлений принесе світові його новий зміст. Максимов повторяє частинно думки Бердяєва, який випрацював тезу, що російський народ, відповідальний за злочини большевизму, покаючись і повернувшись на лоно Христа, як Марія Магдалина, дасть світові нову візію Христової віри. Про християнську Росію думає і пише Солженіцин, а єдиний українець випущений з СССР на Захід - Л. Плющ проповідує даліше комуністичну і безбожницьку заразу.

Найбільше християнська і найбільше націоналістична, патріотична нація поневолена безбожницькою комуністичною Росією, - Україна дискредитується фальсифікаторами її визвольних ідей. Пропагуванням т.зв. неокомуністичних ідей мобілізується проти України фронт патріотичних теїстичних сил вільного світу. У чийому це інтересі?!

Т.зв. демократи - на марксистських позиціях

Політичні капітулянти я т.зв. Українського Демократичного Руху стоять фактично на позиціях підтримки облудної тези, наче б то воюючи Україна не йшла під прапорами визвольного націоналізму, але марксизму, ленінізму, "лібералізації" режиму, конституціоналізму... Псевдоідеологи цього капітулянтського "Руху" з ОУНз, тобто двійкарів, повністю заперечують дагу і значення, а теж визвольний шлях визначуваний націоналізмом, а ставлять ставку на марксистські, антинаціоналістичні, еволюціоністичні теорії стосовно імперії і системи. Подібно як писателі з лівого УРДП.

Т.зв. Демократичний Рух - це в Україні фікція. Такої організаційної формації там немає, ані немає там такого "руху", а є націоналістичний революційно-визвольний рух як протиставлення марксизмові, всякого рода комунізові, російському імперіялізові.

Націоналістичний революційний рух - це одночасно українське народовладдя. Ніякої визвольної боротьби в Україні з позицій марксизму-комунізму "з людським обличчям" не було і немає, бо українська нація у принципі відкидає всю комуномарксистську систему як ворожу і протиставну її духовості.

Хто сьогодні пропагує визвольну боротьбу України з позицій антиукраїнських, цей шкодить справі визволення, свідомо чи несвідомо. Як можна пропагувати захист колгоспів в Україні?! Як можна пропагувати безбожництво? Замість нації - якусь класу?! Цей т.зв. Український Демократичний Рух на еміграції - це показник його власного безсилля під кожним оглядом і браку віри у власні питоменні Україні вартості. Саме цими якостями і вартостями Україна буде великою, і нав'язування до них, вирощування їх - дасть і тепер дає українській нації силу у її боротьбі за визволення. Свідомство цьому - молоде покоління України, яке вертається до традицій, в культурі Соборів і Космачів віднаходить міць і твердість у боротьбі.

Новітні лівацькі псевдodemократи, які підписали заяву в обороні одного неокомуниста, неомарксиста і ленініста, нападають на націоналістів, мовляв, вони хочуть ізолювати неокомуниста від суспільства. Виходить, що ці псевдodemократи хотіли б, щоб націоналісти організували громадський форум для пропагування неокомуністичних ідей. Ці "супердемократи", між якими знаходимо теж прізвиська німецьких чи большевицьких коляборантів поруч колишніх націоналістів і борців у двофронтівій війні, які тепер втратили віру у революційний націоналізм, вихваляють "заслуги" одного неокомуниста як більші у пропагуванні української виз-

вольної справи, як вся боротьба УПА-ОУН, як всенародне повстання 1942-1953, повстання у концтаборах, геройські чини тисяч і тисяч націоналістів, борців, героїв - ген. Романа Шухевича-Чупринки, Степана Бандери, Юрія Шухевича чи Валентина Мороза!

Нехай собі шукають на своїм підвір'ї

Ці лівацькі супердемократи "забули" таку відому істину, що жодна політична партія в демократичному світі не запрошує на свій конгрес комуніста з комуністичною промовою, щоб він пропагував там свої концепції. Чи є демократом той, хто хоче накинати доповідача слухачам інших, протилежних переконань, щоб вони апльодували шкідливим з їх погляду ідеям для нашого визволення? Хай "демократи", які втратили віру в націоналізм, шукають собі своїх власних форумів і слухають своїх власних "пророків" в себе на своїм підвір'ї. Вольному воля! Але ми не хочемо слухати "неомарксистських" і безбожницьких теревенів про "антисемітизм" Хмельницького, про "доброго" Леніна, а злого Сталіна, про Христа і "святу корову", про неіснуючий український фашизм, про "першого еврокомуніста" Скрипника, який спершу допомагав москалям валити українську державу, а потім сам себе застрілив, про те, що це не є таке певне, чи українська нація прагне самостійності, а може воліла б федерацію з московським окупантом і т.п. і т.д.?!

Хай теревені про "український еврокомунізм" слухають визнавці "Українського Демократичного Руху" з Конгресу української т.зв. вільної думки, або Берлінгуер з Марше чи Карвалльо, а ми - націоналісти ані не хочемо слухати ані тим більше організувати українську чи чужинецьку аудиторію для таких теревенів, мовляв, справжні марксисты і комуністи є не у Москві, але в ...Києві. І мовляв - звідтам прийде відродження того, що є прокляттям світу - нова форма старого зла - комунізму.

Молоде покоління в Україні підняло національний прапор

Ми ж думаємо, що з Києва, зі Святої Софії, з Космача, прийде відродження, і воно йде: відродження традиціоналізму-патріотизму, героїки життя, християнства, нації, вічного і величнього у житті нації і людини. Це відродження валить комуністичну систему і російське імперіо-колоніальне ярмо. Будьмо собою! Жиймо нашими ідеями, нашими традиційними національними вартостями, які високо піднімає нове, молоде покоління в Україні. Нехай собі заблудші шукають у чужих божків своїх ідеалів, так як Скрипник, Шумський і інші яничари, а нашу патріотичну, націоналістичну, релігійну громаду хай лишать у спокої, щоб вона служила національній Україні як основній нашій меті.

Ідейна криза і дезорієнтація серед частини західньої молоді має причину у тому, що виховна система і навколишня ідейна і моральна атмосфера знехтувала і знегувала ідею нації, ідею батьківщини, ідею патріотизму, героїку життя, героїчні релігійні первні. Ідеал героїчного життя за і для батьківщини заступив тут ідеал гедоністичного життя. Культ героїв знеговано, матеріяльне поставлено понад ідеальне; школи і університети у великій мірі виповняє пропагування матеріялістичних антинаціональних і антирелігійних доктрин. Денаціоналізація життя - це його дегероїзація, це одночасно обезкультурнення життя, дехристиянізація - це варваризація життя. Поворот до нації, до культу національних героїв, до героїки життя, до розуміння людини як богоподібної істоти, для якої ідеальне стоїть понад матеріяльним, батьківщина понад усе, поворот до національних коренів, до величніх традицій власної нації - шлях оновлення нашої молоді в дусі і сенсі героїчних національних ідеалів, - оце є на потребі в усьому нашому житті.

С. Мечник

В МОСКОВСЬКІЙ ІМПЕРІЇ

Без змін

В Москві минулого року відбувся ХУІ з'їзд Профспілок ССРСР, що на- числюють 113 мільйонів членів. Після Шелєпіна головою Профспілок став А. І. Шибасєв. На з'їзд були запрошені делегати від закордонних комуні- стичних партій. Головну промову на з'їзді виголосив Л. І. Брежнєв. Го- ловні його твердження такі:

Советські профспілки були і залишаються школою комунізму, вони формують духові якості чоловіка праці та виховують працівників інтерна- ціоналізму, які є вірні незатемненому гаслові: "Пролетарі всі країн, єднайтеся!" Брежнєв цим підтвердив, що між КПСС і комуністичними парті- ями Італії, Франції і Еспанії немає згідності, бо згадані партії заяви- ли, що цей клич їх більше не зобов'язує. В питанні зовнішньої політики Брежнєв підкреслив, що Москва буде даліше провадити курс мирної політи- ки та буде допомагати країнам Африки визволитися від колоніалізму. На Заході є сили, що не погоджуються з політикою ССРСР, змагають до зірван- ня міжнародного діалогу і скріплення НАТО. Противники ССРСР хотіли б знайти якінебудь сили в ССРСР, які виступають проти соціалізму, і твори- ти з них опозицію, але, мовляв, у нашій країні таких немає, лиш є декі- лька осіб, які відірвалися від нашого суспільства, активно виступають проти соціалізму і порушують закони, не маючи підтримки в народі. Від- ношення до ЗСА опинилися тепер у певному застої. Промову Брежнєва пе- реривали часто оплесками і вставанням, що вказувало на демонстрацію його сили в партії.

Від секретаря області до червоного царя

В Москві відбувся теж пленум ЦК КПСС, де Брежнєв як голова Консти- туційної комісії представив був проєкт нової конституції. Пленум цей проєкт одобрив і доручив Президії Верховної Ради ССРСР передати його на обговорення народніх мас. Такий цирк у московській імперії має часто місце, але значення конституції нам відоме давно. Відомо з захальвної літератури, що чекісти говорять політичним в'язням, які покликаються на конституцію, що конституція є для негрів. Як стало відомим пізніше, то саме на цьому пленумі схвалено рішення усунути Миколу Підгорного з Політбюра і з посту голови Верховної Ради ССРСР.

На засіданні Президії Верховної Ради ССРСР, на якому ще говорено про проєкт конституції і затверджено новий гімн ССРСР /у старому були слова про Сталіна/, офіційно повідомлено про звільнення М. Підгорного з усіх постів. Ця несподіванка стала сенсацією, бо ніхто на Заході та- кого упадку Підгорного не передбачував. Советологи твердили, що Бреж- нєв, Підгорний і Косигін діляться між собою владою.

На Сесії Верховної Ради ССРСР вже не було між присутніми Підгорного. Суслов поставив на цій сесії кандидатуру Брежнєва на голову Президії Верховної Ради ССРСР, тобто на місце Підгорного. Пропозицію Суслова при- нято бурхливими оплесками і вставанням з місць, і таким способом Бреж- нєв став ще й президентом ССРСР. Тепер Брежнєв офіційно має такі титули: Генеральний Секретар ЦК КПСС, Голова Верховної Ради ССРСР, Маршал Совет- ського Союзу. ЦК КПСС так само як і пленум Президії Верховної Ради ССРСР і Сесія Верховної Ради ані одним словом не згадали імені Підгорного, ніхто йому не висловив подяки за його вірну службу для імперської Мос- кви. Так скінчилася роля московського вислужника з України.

В цей самий час з ЦК Секретаріату усунено також К. Ф. Катусева,

на якого місце прийшов К. В. Русаков. Катусев має 50 літ, а Русаков 68, але Русаков належить до старих довірених Брежнєва. Це був останній акт Брежнєва для закріплення своєї влади повного диктатора. Брежнєв закріплював свою позицію диктатора повільно довгий час. Після усунення підступним способом Хрущова - Брежнєва поставлено на пост першого Секретаря КПСС, але він тоді ще не мав під собою сильного ґрунту. Він поволі вмілостягав до Москви своїх приятелів з минулого, яким міг довіряти. Брежнєв у минулому був першим Секретарем Обкому партії в Дніпропетровській області, потім першим секретарем ЦК КП Молдавії, а також у Казахстані. Ставши першим секретарем ЦК, Брежнєв стягнув з Молдавії двох своїх довірених Трапезнікова і Черненка. Трапезнікова він зробив завідувачим ЦК відділу науки, Черненка керівником загального відділу. Після з'їзду Черненко увійшов до Секретаріату ЦК. З міста Челябінська до Москви Брежнєв стягнув Цуканюка, свого приятеля з Дніпродзержинська, який закінчив там, як і Брежнєв, металургійний інститут. Цуканюка Брежнєв примістив на пост в апараті Президії Верховної Ради. Дальше Брежнєв спровадив з Монголії до Москви Русакова і примістив його в апараті ЦК. З Дніпропетровська стягнув Шевченка, що був у роках 1947-49 секретарем у Брежнєва, і Павлова, що був секретарем гор-кома Дніпродзержинська. Рівночасно Брежнєв поволі усунув тих, кому не довіряє: Козлова, Полякова, Ілічева, Тітова, а зі старих апаратчиків залишився і став прихильником Брежнєва лиш Устінов, який сьогодні займає пост міністра оборони СРСР. Поляков за Хрущова уважався спеціалістом сільського господарства. На місце Полякова Брежнєв поставив Кулакова, якого за деякий час впровадив також до Політбюро. Відтак до Москви Брежнєв почав стягати здібніших функціонерів з провінції: Капітанова з Іваново, Кириленка з Дніпропетровська, Соломенцова з Ростова, Катусева з Горького, Долгіха з Красноярського краю. Обсадивши хитро внутрішній апарат ЦК і Верховної Ради, став повним диктатором. Сьогодні найближчими співробітниками Брежнєва є Русаков - член Секретаріату, якого називають помічником Генерального Секретаря, Александров-Агентов, по спеціальності журналіст, який пише для Брежнєва його промови, Батов, Голіков і Самотейкін. Окрему увагу Брежнєв присвятив КГБ і МВД. Андропов, хоча числиться довіреним Брежнєва і мешкає з ним в одному домі, має першим заступником чоловіка на прізвище Цвигун, який є жонатий зі сестрою жінки Брежнєва, тобто є його швагrom. На начальника Управління кадрами КГБ поставлено партійного функціонера Чебрикова, що разом з Брежнєвом працював у Дніпропетровську. Чебриков також вважається заступником Андропова, так само як Цвигун. Отже апарат КГБ Брежнєв має вповні в надійних руках. - Міністром внутрішніх справ СРСР є Щелков, який закінчив у Дніпропетровську свою освіту і працював там у міськ-комі партії тоді, як Брежнєв був обласним партійним вождем. Коли Брежнєв був перенесений до Молдавії, тоді за собою потяг Щелкова і там зробив його заступником голови Ради міністрів Молдавської Республіки. В цьому році в Раді Міністрів зайняв місце Тіхонов, також випускник Дніпропетровського металургійного інституту. Тіхонов відбував офіційну поїздку до Німецької Федеративної Республіки. В Раді міністрів одне з провідних місць займає І.Новіков, ровесник Брежнєва і його приятель з інституту у Дніпропетровську.

Як бачимо, Брежнєв притягнув до Москви з Дніпропетровщини Черненка, Щелкова, Павлова, Тіхонова, Новікова, - москалів, що в найважчі роки 1932-33 в Дніпропетровщині очолювали партійний апарат. В них є ненависть до українського народу і вони сьогодні є майстрами рафінованої русифікаційної політики на Україні. Поруч них є українські наймити, що служать імперії, яких Брежнєв притягнув до служби в партійному апараті, - це Кириленко, Шевченко і Щербицький. Треба припускати, що місце Косигіна займе Тіхонов, на якого вповні може опиратися Брежнєв. Тому можна чути такий вислів, що в Кремлі сьогодні господарює дніпропетровська ма-

фія, але все це настоящі москалі, що там жили і і гнобили українців теж у минулому.

Коли взяти до уваги вік членів Політбюро, то він у середньому виносить 66.5 літ; середній вік секретарів ЦК, що являються одночасно членами і кандидатами Політбюро, є 65 літ. Отже бачимо, що комуністичний клич з минулого - "молодим у нас дорога" став тепер неактуальним. Брежнєв має обсажені своїми людьми всі ключеві позиції, і доля Хрущова йому ніби не загрожує. Однак його стан здоров'я такий, що ліками і застриками він довго триматися не зможе, отже його відхід може наступити дуже швидко. В такий чи інший спосіб.

Зовнішня політика Брежнєва

Хрущов пропагував політику співжиття - коекзистенції з капіталістичним світом. Але як розговорився, то запевняв, що "ми Америку доженемо і переженемо і капіталістичний світ угробимо". Брежнєв до цієї політики співіснування, почав пропагувати ще й політику "миру і розрядки". Одночасно почав збільшувати озброєння і модернізувати свої збройні сили, внаслідок чого втратив довір'я в світі, як той, що говорить одне, а робить друге. Подаємо в перекладі на українську мову витяги з програми КПСС і з промов Брежнєва та інших, що показує подвійну фальшиву політику сьогоденної московської імперії і її вождя Брежнєва.

Витяги з програми КПСС: "Успіх боротьби робочого класу за перемогу революції буде залежати від того, наскільки він і його партія опанують всі форми боротьби - мирні і немирні, парламентарні і непарламентарні, і будуть готові до скорої і неочікуваної зміни одної форми боротьби на другу... Мирне співіснування служить за основу мирного змагання між соціалізмом і капіталізмом у міжнароднім масштабі і являється специфічною формою класової боротьби... В умовах мирного співжиття творяться більш пригожі можливості для боротьби робочого класу капіталістичних країн, полегшується боротьба народів колоніальних і залежних за своє визволення. Мирне співжиття з державами різних устроїв не означає послаблення ідеологічної боротьби. Комуністична партія в майбутньому буде розкривати антинародну, реакційну суть капіталізму і всякі намагання прикрасити капіталістичний устрій".

З промови Брежнєва на Конференції комуністичних партій Європи:

"Особливо важливим є, щоб об'єднатися в боротьбі проти реакційних кругів імперіалізму з широкими демократичними течіями, включаючи соціал-демократів і християн, але комуністи залишаються революціонерами, переконаними прихильниками заміни капіталістичної системи соціалізмом. Ми не хворіємо на шпигуноманію, але свободи для підривних дій проти нашого суспільства не допустимо".

Шеф КГБ і член Політбюро Юрій Андропов у статті "Ленінізм - наука і мистецтво революційного твору" писав: "Коли йдеться про ідеологічну боротьбу, то комуністи вважають, що ніхто не може її замінити, так як ніхто не може перестати вести класову боротьбу. В ідеях віддзеркалюються інтереси класів, їх цілі і ^{розвитку} дороги суспільства. Коли ці інтереси перекрещуються, - боротьба неминуха... Ми не договорювалися помагати діям, які мають на меті шкодити соціалізму. Пов'язані з тим плани реакційних кругів не мають ніякого відношення до існуючих розділів документів, підписаних у Гельсінках".

В московській імперії й політиці її вождів у відношенні до поневолених нею народів і у відношенні до західного світу - нічого не змінюється.

Є. Сидоренко

ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКІ СПРАВИ Й ДОРУЧЕННЯ

З прикрістю приходиться відмітити, що фінансово-господарські ствердження й постанови, схвалені У-им Великим Збором, які були видруковані та роз'яснені в Бюлетені Проводу ч. 16. з 1976 року, здійснюються незадовільно.

1. Лише половина членства виконує

На основі аналізу фінансових звітів стверджується, що на всіх теренах, за виїмком Англії, стан платності членських вкладок і оподаткування дорівнює заледви 50% приділу, пропорційно до стану членства. Це означає, що тільки половина членів належно виконує свій основний обов'язок і своєчасно вирівнює свої членські вкладки й оподаткування. Друга половина, з різних причин, занедбує свій обов'язок, а тим самим псує інших. Такий стан не можемо далі толерувати. В наших рядах мають бути члени, які мають високі особисті й громадські моральні якості та сумлінно виконують свої обов'язки.

Закликаємо Теренові Проводи зробити перевірку стану платностей членських вкладок і оподаткування, докладаючи старань, щоб постягати всі дотеперішні залежності і на майбутнє їх вирівнювати, згідно з призначеним приділом. У відношенні до тих членів, що легковажно ставляться до своїх завдань, виявляючи брак ідейності, жертвенності й карності, після індивідуальної перевірки, застосовувати відповідні організаційні санкції. Послідовна акція в тому напрямі напевно принесе відповідні позитивні моральні й матеріяльні висліди.

2. ОУВФ повинні сплачувати

Знов пригадуємо, що ОУВФ та їхні віддіди й осередки повинні сплачувати на потреби ОУН 2% від свого прибутку в діловому році. Кооперативи, клуби, спілки й приватні підприємства та професіоналісти, ідейно пов'язані з нами, повинні сплачувати 3% від своїх річних прибутків. Тієї постанови мало хто дотримується. Завданням ТП є змагати до того, щоб приходили впливи з тих джерел.

3. Подбати про дотації

Звичайно при кінці кожного року наші фінансові установи, братсько-забезпеченеві союзи, шадничо-кредитові спілки й каси виготовляють свої баланси, а при тій нагоді розділюють зі своїх надвишок відповідні дотації на різні народні цілі. У зв'язку з тим треба робити всюди заходи, щоб ті установи приділювали більші дотації на ФОР, ВФ, АБН, наші видання, як також на допомогу в'язням і їхнім родинам в Україні.

4. Виконати обов'язок щодо "Ш.П."

В "Шляху Перемоги" ч. 38 /1224/ з дня 18.IX.1977 р. появилось звернення Дирекції Видавництва до читачів із закликом скласти пожертви на пресовий фонд цього тижневика. Це звернення вповні одобрює Провід ОУН, в тому і його Фінансово-господарська референтура, і зі своєї сторони закликає всі Теренові Проводи і членство організаційно включитися до переведення цієї збірки і допильнувати, щоб вона увінчалася якнайкращими успіхами. Згідно з 9-ою точкою фін.-госп. стверджень і постанов У-го Великого Збору, - "обов'язком членів, кандидатів у члени та симпатиків ОУН є жертвувати самим і збирати при різних нагодах пожертви на пресовий фонд наших видань - "Шлях Перемоги" та "Визвольний Шлях", і на фонд АБН. Вони роблять це, зокрема, під час переводження збірок на згадані

цілі, які відбуваються що два роки".

Теперішня збірка пресового фонду на "ШП" матиме вирішальне значення для дальшого існування нашого офіціозу. Його стан під цю пору критичний. Йому загрожує катастрофа. Треба його рятувати від провалу. Ми зобов'язані доложити всіх зусиль для збереження нашого офіціозу від ліквідації та для його розбудови, щоб він міг з успіхом сповняти свою важливу місію.

5. Передплачувати й читати наші видання

Всі члени й кандидати в члени ОУН, як передові діячі на суспільно-громадському й політичному відтинках, повинні постійно й наполегливо працювати над своїм вишколом, змагаючи до піднесення свого ідейно-духового й інтелектуального рівня шляхом читання книжок, журналів і газет. Зокрема, вони зобов'язані передплачувати й читати матеріали, видавані ОУН і ОУВФ. Крім того, їхнім обов'язком є приєднувати серед загалу українського громадянства нових передплатників і читачів для наших видань, причинючись у той спосіб до їх поширення й розбудови.

Як виявляється, заледве 30% нашого членства передплачує та читає "Шлях Перемоги", а ще гірше є з передплатою місячника "Визвольний Шлях". Це сумна, але правдива дійсність. Тому ще раз доручаємо ТП перевірити, чи всі їхні члени й кандидати в члени є передплатниками нашого офіціозу "ШП", як і "ВШ", та допильнувати, щоб вони ними стали. Хто хоче самовдосконалюватись і орієнтуватись в ідейно-культурних процесах, що розвиваються в Україні і на еміграції, мусить передплачувати й читати наші видання. Для цього треба мати належне зрозуміння й не жаліти на те ні часу ні грошей. Всі члени мають бути передплатниками наших офіціозів.

6. Визвольний Фонд

Канцелярія Проводу розіслала збіркові листи на Визвольний Фонд 1977-1978, враз із правильником переведення збірки, і Звернення у цій справі. Збірку переводиться на всіх теренах, згідно з дотеперішнім звичаєм, і вчасі, узгідненім з поодинокими ТП. Вказівок, поданих у правильнику, треба стисло придержуватись, щоб оминути зажалень і непорозумінь.

Переглядаючи викази збіркових лист на ВФ з минулих років, стверджуємо, що пожертви ці назагал скромні, а то й мінімальні. Під цю пору, коли вартість гроша змаліла, а заробітні платні зросли, жертви на ВФ мають бути щедріші. Треба старатися, щоб круги жертводавців поширити, а жертвовані суми збільшити: мінімум \$ 10, а в пересічному 20-25 доларів і вище. Наші Нескорені Друзі на рідних землях жертвують для України свою працю, волю й кров, а ми не пожаліймо для Неї бодай свого гроша!

7. Звіти

Діловий 1977-ий рік закінчився. Всі фін.-господарські референти ТП мають виготовити свої річні звіти та надіслати їх керівникові Сектора Головного Проводу, а дві копії до Секретаріату Проводу /канцелярії/. Звіти мають дати повний і вірний образ всіх фінансових оборотів, масткового стану та рахунку прибутків і витрат. При тій нагоді треба допильнувати вирівнювання членських вкладок і оподаткування, розчислення за видання, ліквідації збірок і сплати всіх залеглостей.

8. Фонд Оборони України

Збірка ФОУ не розгортається належно. Її треба конечно посилити, а зокрема підняти форми й техніку збіркової акції, відповідно до місцевих спроможностей і обставин. Теренові Проводи є зобов'язані:

- а/ виготовити нові пляни дальшої збіркової акції,
- б/ створити сітку збіркових комітетів, розподіляючи поміж них від-

повідні округи, щоб охопити збіркою загальне українського громадянства,

в/доповнювати, щоб всі наші члени, симпатичні й прихильники зложили на ФОНД свої щедрі дати, не менше 100 доларів. Пожертви членів на цю ціль є своєрідним мірилом їхньої вартості.

9. Розбудовувати фінансові бази

Треба конче розглянутися за можливостями дальшої розбудови фінансової бази ОУН там, де досі цього не зроблено, а де знаходяться наші підприємливі члени і де проживають у більших скупченнях наші поселенці. Під тим зглядом досі належно не використано сприятливі обставини в ЗСА, Австралії, Аргентині, Бразилії, Франції. Очікуємо від ТП-дів проєктів творення організаційних доходових підприємств.

10. Тестаменти

Вже не раз у наших інструкціях чи на сторінках української преси зверталося увагу на важливість і необхідність роблення посмертних записів у формі testamentів. Знаємо, що у випадку смерті самотніх осіб, чи бездітних родин, коли нема testamentу, залишене майно небіжчиків перебирає федеральний, провінційний чи міський уряд. А буває дуже часто й так, що претенсії до залишеного майна після смерті колишніх громадян СРСР і Польщі зголошують теперішні окупаційні уряди, нібито заступаючи інтереси членів родини, що залишились на їх території. В таких випадках згадані уряди титулом різних податків і оплат привласнюють собі понад 3/4 спадкового майна, а для правних спадкоємців залишається чвертина, або й менше. Щоб не допомагати тим урядам у грабунку чужого майна, здобутого важкою працею, наші самотні особи чи бездітні родини повинні робити testamentи і записувати своє майно на народні цілі, зокрема на визвольну боротьбу ОУН та ОУВФ. З тих записів можна успішно допомагати залишеним членам родини на рідних землях. Використовуймо всі можливості, щоб фінансово підтримувати в першу чергу діяльність ОУН, бо вона скерована на досягнення нашої найвищої мети - здобуття Української Держави.

З Постанов У-го ВЗ ОУН: Фінансово-господарські ствердження й постанови

Вся дія ОУН завжди спиралася і в основі буде й далі спиратися на жертвності зорганізованого членства, симпатиків та членів українського громадянства.

Фінансові засоби, добровільно зложені українськими людьми, дають ОУН змогу проводити українську незалежну політику.

Щоб ОУН могла виконувати свої великі завдання, українська патріотична громада по всіх місцях свого поселення повинна їй допомагати нині й у майбутньому в ще більшій мірі, ніж це вона робила дотепер.

НАШІ ДРУЗІ В УКРАЇНІ БОРЮТЬСЯ

Д О П О М А Г А Й М О !

Ж е р т в у й м о н а Ф О Н Д О Б О Р О Н И У К Р А Ї Н И !

Аркадій Вишгородський

ВСІ ЧЛЕНИ ВИВЧАЮТЬ У-ий ВЕЛИКИЙ ЗБІР

Кожний український патріот, що замислюється над майбутнім розвитком боротьби українського народу за своє визволення і який рідиться на те, щоб дійсно причинитися до української перемоги, привітає напевно з великим задоволенням появу "Матеріалів і постанов П'ятого ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН". Ми впевнені в цьому, що зрадіє цьому збірникові доповідей, звідомлень з пройденого етапу, стверджень, тез, видвигнених найвищим органом цілої Організації, вказівок та звернень Президії Великого Збору - український націоналіст революціонер, бо то ж для нього посібник. То ж то він, революціонер-націоналіст, має бути передовим, краще від інших патріотів озброєним на трудну й довгу, виснажливу боротьбу проти впертого, злісного, нелюдяного, завзятого ворога, та бути весь час і повсюдно прикладом пробойовика великої Справи, організуючим фактором широкого кола прихильників, симпатиків ОУН, широкого кола патріотів і невинних працівників з-поміж всіх суспільних прошарків великого українського народу.

Ми віримо, що ця книжка вселятиме міцне переконання, що всупереч шаленому теророві й "залізній заслоні" існує ідейне єднання, в своїй суті ідентична ієрархія вартостей серед борців за державну незалежність нації й людські права. В осередку або на передовому місці у всіх цих матеріялах сміливо покладено одну з найважливіших проблем, - а саме питання виховання і гартування юнацтва й молоді. В Україні й на чужині. При чому еміграція, чи поселення, розглядається як невідривна частка великого українського народу.

Рівно ж важливо, щоб всі ми, поодинокі і як цілість, як Організація, усвідомили собі й затамили, що - найзагальніше кажучи - всі з'ясування й висновки У-го Великого Збору, як зазначено вгорі, зібрані в книжці Бібліотеки Українського Підпільника ч. 11 /"Постанови У-го Великого Збору"/ в порівнянні з постановами й матеріялами IV-го Великого Збору означають важливий крок уперед на шляху розвитку революційної націоналістичної політичної думки. Отже є так, як і повинно бути.

Водночас однією з важливих характерних ознак цього твору, що його ідеї та зміст треба наполегливо й безперерійно поширювати не тільки серед замкнутого гурта членів і симпатиків, але й ширше, є й те, що в основному повніше, ніж досі, вивчено ідейні й культурні процеси в Україні. Ми свідомо та з мотивів доцільності утримувались від всяких таких сформульвань, які могли б послужити приводом для скріпленого затиску ворожої машини терору й насилля, хоч ми свідомі дії й досягнень націоналістичних революційних сил серед народу на Землях і хоч ми уважно спостерігали перегони деяких груп на еміграції щодо цього, щоб "заблизнути перед громадою" на чужині не власними здобутками тих же груп, але важким трудом і жертвами здобутими досягненнями борців в Україні, тобто тих, які стоять у безпосередній боротьбі проти окупанта і які повністю заслуговують не тільки на нашу всесторонню підтримку, але й на дбайливіше, взнесліше, трактування їхньої боротьби, посвяти й жертв, замість короткотривалого задоволення цікавості самої еміграції, яка не примушена собою ризикувати.

Вже на самому вступі до цієї книжки "Матеріали й постанови У-го В.Збору" зазначено, що глибша аналіза різних проявів, а зокрема на широкому фронті оборони культурних вартостей, дає підставу до сміливих тверджень, що відбувся небувалий досі в розвитку свідомості українсь-

кого народу, процес самоусвідомлення рідних історичних якостей і вартостей.

Іменно наступило й закріпилось розуміння, що власна держава, вибрана й закріплена в революційній боротьбі - це й є органічне завершення багатогранних, стихійних і усвідомлених власнопідметних українських оригінальних прагнень.

Навколо ОУН формується широкий перстень борців за державу. Щодо змісту державности, що його разом з візією своєї справедливої і сильної держави має саме ОУН, то його, цей зміст, доволі обширно з'ясовано саме в двох томах матеріалів ІУ-го Великого Збору. Через те в цьому збірникові ця тематика про державний устрій, соціальну проблематику, народне господарство, відшкодування за репресії, охорону народного здоров'я, як рівнож окремі постанови про інформацію і пропаганду не були наново опрацьовувані і через те не включені в цей збірник. Заінтересованих відсилаємо до збірника про ІУ Великий Збір.

Натомість значно ширше, чим у постановах попереднього /ІУ-го/ Великого Збору, опрацьовано проблематику культури /гл. стор. 174/. Як вірно підтверджують українські культурні діячі на Батьківщині, - немає світової культури без національних культур, як немає світових геніїв культури без національних, бо тільки національний геній може бути світовим. У скарбницю світової культури воююча Україна вносить нові первні її розуміння.

Іншою основною характеристикою всіх постанов цього У-го Великого Збору, а тим самим і цього збірника, є ствердження, що схвалені ІУ-тим Великим Збором основні засади повністю виправдалися в житті-боротьбі. Іншими словами, сформулювання ідейно-світоглядових, політично-програмових, політично-стратегічних і міжнародно-політичних позицій виявилось адекватним становищу боротьби в Україні, в російській імперії і в міжнародно-політичній дійсності. Ствердивши це, У-ий Великий Збір став на становищі, що йому залишається радше завдання доповнювання, уточнювання та поглиблення, ніж якогось корегування.

Як ми вже зазначали вгорі, в збірнику присвячено багато уваги питанням молоді, культури, а зокрема культурним процесам в Україні, поглиблено основні принципи стратегії революції, уточнено завдання кадрів, подано широку панораму міжнародного становища, місця України в світі, та з'ясовано зовнішньо-політичні завдання, розглянено питання внутрішньої політики і нашу концепцію, наступ ворога і роль служби безпеки, питання фінансової політики і т.д.

Докладім зусиль до повного ознайомлення з матеріалами й постановами нашого найвищого органу.

У-ий ВЗ ОУН: В обороні переслідуваних українських патріотів

... В обличчі все зростаючого терору окупанта супроти цілого українського народу, члени ОУН прирікають на честь і кров полеглих друзів, що не припинять боротьби доти, поки хоч один український патріот залишиться у закривавлених руках російсько-комуністичних катів, поки Українська Суверенна Соборна Держава, здобута боротьбою, не стане дійсністю.

Кличемо всіх ставати в ряди оборонців українських Нескорених!

НАРИС ІСТОРІЇ ОУН

Перший том "Нарису історії ОУН" появився був у 1968 році, тобто у 40-річчя діяльності і боротьби Організації Українських Націоналістів. Він охоплював період українського націоналістичного революційного руху до вибуху Другої світової війни, тобто до вересня 1939 року.

Саме тепер закінчується підготовка до друку другого тому "Нарису історії ОУН", який охоплюватиме бурхливий період революційно-збройної боротьби українського народу під проводом ОУН - УПА - УГВР від кінця 1939 року до 1960-го року. У пресовому повідомленні про це видання написано:

"Підготовка другого тома праці д-ра Петра Мірчука "НАРИС ІСТОРІЇ ОУН" закінчується. Тому закликаємо ще раз усіх, хто може подати якісь інформації про діяльність ОУН в роках 1939 - 1960, причинки до біографій провідних членів ОУН та відповідні знімки, надіслати їх для використання авторомі.

У другім томі буде окремий розділ "Завваги й доповнення до першого тома "НАРИСУ ІСТОРІЇ ОУН", тому якщо хтось має якісь завваги, доповнення чи додатки, хай надішле це авторові, з виразним зазначенням, до котрої сторінки праці це відноситься".

Повищий комунікат є вельми важливий і зобов'язуючий насамперед для всього членства нашої Організації. В с і ми є відповідальні за зміст і рівень цього нашого престижного видання, нашої історії. Пригадаймо:

Коли в 1968 році появився був перший том "Нарису", з різних сторін почали напливати критичні завваження стосовно перекручень деяких фактів, дат, прізвись, псевд, назв місцевостей, пропущень не раз важливих подій і акцій доби 1920-1939 рр. і т.д. Ці критичні завваження подавали теж і ті наші члени, які зігнорували були всі попередні заклики редакційної колегії, ще з 1950-тих років, і не дали від себе особистих свідчень ні своїх матеріалів, які можна було використати при укладанні першого тому.

Тепер є пора й нагода виправити всі попередні недокладності і пропущення. Рекомендуємо всім друзям - ще раз прочитати докладно 1-ий том "Нарису історії ОУН" і читати його з олівцем у руках, записуючи всі помічені неточності, а подані в книзі - не раз дуже скупі - факти доповнювати власними спогадами і свідченнями наочних свідків тих подій. Всі ці виправлення, уточнення і доповнення будуть взяті до уваги і використані у другому томі історії ОУН, що має вийти напередодні 50-річчя нашої Організації.

Порушене тут питання тісно в'яжеться з важливою і завжди актуальною справою списування спогадів взагалі, що є одним з невідкладних обов'язків кожного члена ОУН і учасника революційно-визвольної боротьби, чи хоч би тільки принагідного свідка тої чи іншої важливої події часу 1939-19 0-тих років. Ця тема була порушена двічі в "Бюлетені Проводу ОУН", - раз у ч. 4/1970 р. у статті "Хто за нас напише?" і другий раз у формальному дорученні-інструкції п.н. "Справа спогадів і свідчень як матеріалів до історії української національної революції 1920-1970 років" /гл. "Бюлетень" ч. 5/1970 року. Доручаємо друзям взяти цей матеріал як актуальну тему найближчих організаційних місячних сходин.

Це є якраз ті матеріяли, які мають увійти у другий том "Нарису історії ОУН". Не прогаймо цієї нагоди. Ніхто за нас цього не зробить. Ще не запізно направити прогає. Але й часу вільного на те не маємо багато. Якщо завтра нагрянуть нові переломові події в світі, мало хто з нас матиме час і змогу писати спогади про минуле. Отже, берімся до писання вже сьогодні. Робім цю справу організовано і планоно. Організаційні чинники на всіх щаблях мусять взяти і цю справу у свої руки і допильновувати виконання доручення. Починати треба від себе, тобто кожний провідний член обов'язаний дати приклад іншим. Щоб не проминути жодної важливої події, найдоцільніше писати свої спогади в формі власного життєпису, обов'язково взявши до уваги всі дати, місцевості, події, знаних людей і все те, що - на думку автора - таким чи іншим способом зв'язане з історією визвольних змагань українського народу в біжучому сторіччі. Мавши добру волю, можна за один рік призбирати с о т к и таких "історій життя", які стануть багатющим джерелом цінних відомостей - матеріалів для майбутнього історика нашої доби. Друзі з поодиноких місцевостей чи районів України повинні поставити собі за точку амбіції - збірним зусиллям, тобто порівнюванням і доповнюванням списаних кожним із них власних спогадів і свідчень, відтворити якнайповніше історію УВО, ОУН і УПА на своєму вужчому терені. Всіх, хто пише, чи дає свої свідчення, треба заздалегідь поінформувати і заспокоїти, що подані ним інформації не є призначені до моментального публікування, хіба що сам хтось того хоче. До цієї теми ще не раз будемо повертатися.

Пам'ятаймо: коли ми самі - з байдужости чи звичайного лінивства - занедаємо цю справу, багато славних діл і світлих прикладів героїства наших поляглих Друзів підуть у забуття, а на столі історії залишиться брудна і брехлива писанина ворогів України і взагалі наших ненаписників, які систематично і планоно викривляють і фальшують нашу історію та оплюгавлюють нашу святу боротьбу.

Щоб так не сталося, про це маємо подбати ми всі. Доручення - інструкція Проводу в цій справі з 1970 року залишається далі в силі. Всюди на місцях має бути один відповідальний за цю справу член, якого завдання є подрібно з'ясовані у згаданій інструкції.

Ждемо на висліди. Матеріяли присилати організаційною дорогою.

К. Маркіян

"Прокиньтесь! Протріть очі! Викиньте на смітник ваші "прогресивні" схеми, розмальовані рожевою фарбою. І тоді побачите живу дійсність. Тоді побачите найвеличніше в світі явище, прекрасне і грізне у своїй величчі - марш націй через історію. Його могутні ритми перекривають усе. Від його тяжкої ходи здригаються гори і падають ерихонські мури, зложені з брехні... Нема повноцінного відчуття життя без смерті. Нема справжніх цінностей без можливости їх втратити.

Нація -- це скеля, яку Атлант мусить вічно тримати на плечах. Це і є мета: нести на своїх плечах щось велике, єдине, неповторне, святе. Чути відповідальність за те, щоб воно не впало. Це може бути тільки нація - священний посуд, у який віками складали найдорожче. Можна скинути цей тягар з плечей, полегшити собі біографію, але тоді життя стане порожнім, втратить сенс".

З есею Валентина Мороза "Мойсей і Датан".

- УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ! - Звернення Проводу ОУН в справі збірки ВФ 1977/78	1
- Сл. п. Степан ЛЕНКАВСЬКИЙ	3
- Сл. п. Григорій ДРАБАТ	5
- Сл. п. Євген ЛОЗИНСЬКИЙ	6
- Сл. п. Ярослава БАНДЕРА	7
- ВЕЛИЧНИЙ ЧИН НАЦІЇ, - Звернення Проводу ОУН у 60-річчя відновлення Української Держави	10
- У 60-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ - Звернення Президії Світового Українського Визвольного Фронту	12
С. Немирич: МИ - В ЗАХІДНЬОМУ СВІТІ	14
- З Постанов У-го ВЗ ОУН: Кадри ОУН на чужині. Українська спільнота у Західному світі	18
І. Горненко: ДО ЗАВДАНЬ І <i>Використання</i> КАДРОВО-ОРГАНІЗАЦІЙНОМУ ВІДТИНКУ	19 К
- З Постанов У-го ВЗ ОУН: Завдання кадрів ОУН	24
- З ПОСТАНОВ ПЛЕНУМУ ПРОВоду ОУН /1977/	25
З. Ярополк: НАЦІОНАЛІЗМ - ЦЕ ІСТИНА КОНКРЕТНА	28
- З Постанов У-го ВЗ ОУН: Молодь і Юнацтво	30
Б. Підмогильний : НАЦІОНАЛІСТ Ї ІДЕАЛІСТОМ	31
- З Постанов У-го ВЗ ОУН: Завдання кадрів ОУН	32
Ю. Клименко: ДО ПИТАННЯ ДОРОСТУ ОУН НА ЕМІГРАЦІЇ	33
- З Постанов У-го ВЗ ОУН: Молодь і Юнацтво	36
Ю. П. К. : ПОБОРЮЙМО ЛІВІЗНУ	37
С. Мечник: В МОСКОВСЬКІЙ ІМПЕРІЇ	40
Є. Сидоренко: ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКІ СПРАВИ Й ДОРУЧЕННЯ	43
- З Постанов У-го ВЗ ОУН: Фінансово-господарські ствердження й постанови	45
Аркадій Вишгородський: ВСІ ЧЛЕНИ ВИВЧАЮТЬ У-ий ВЕЛИКИЙ ЗБІР	46
- У-ий ВЗ ОУН: В обороні переслідуваних українських політв'язнів	47
К. Маркіян: НАРИС ІСТОРІЇ ОУН	48
- З есею Валентина Мороза - "Мойсей і Датан"	49